

20X14, V

KATOLIŠKI MISIJONI

XLII - 1/2 • LAS MISIONES CATOLICAS • JAN. FEB. 1968

300 DOSMRJNIH NAROČNIH KATOLIŠKIH MISIJONOV

ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Veseli smo, da lahko že v tej prvi, dvojni številki jubilejnega letnika zamejskih Katoliških misijonov navedemo nekaj imen novih dosmrtnih naročnikov. O Mariji radi pravimo, da more in hoče pomagati. Tako je tudi z dosmrtnimi naročniki. Dva pogoja sta potrebna: da naročnik *zmore* dosmrtno naročnino in da tudi *hoče* na ta način sodelovati z nami. Tale besedica „zmore“ pa lahko predstavlja zelo različne primere. Mnogi bi, objektivno gledano, zmogli tako vplačilo zaradi svoje- ga ekonomskega položaja brez posebnih žrtev; drugi pa bodo tudi zmogli, a z ne- majhno težavo in žrtvijo. Pri prvih bo tale „hoče“ enostavno dejanje volje, pod- krepljeno z razumskim spoznanjem, da se prav za prav celo splača; pri drugih pa se bo rodil iz velike, požrtvovalne, velikodušne misijonske ljubezni. V obeh primerih bo dejanje doseglo svoj cilj in bo zaslužno, seveda v neenaki meri, kajti čim večja je žrtev za Boga, tem večje je zaslužnje pri Bogu. Seveda bo pa med našimi naročniki cela vrsta i enih i drugih, ki bi sicer mogli, a ne bodo hoteli, ker jim enostavno manjka velikodušnega razumevanja in jih morda naša nadlego- vanja celo odbijajo, zakrknajo... Bog daj, da bi bilo veliko prvih in drugih, pa čim manj tretjih! Bog pa zlasti daj vsem onim četrtem, ki zdaj ne zmorejo, a hočejo, ki bi zelo radi, naj se jim razmere toliko zboljšajo, da bodo tudi mogli...

Imena prvih dosmrtnih so sledeča: ZD, ing. Jože Sodja (50 dol.); Kanada: Pavla Škerlj (50 dol.); Južna Amerika, Venezuela: Marija Ilija (50 dol.); Evropa: Nemčija, Janez Sodja DJ, (10.000 pesov); Argentina: Anton Rode, Ituzaingó; Her- man Zupan ml., R. Mejía; Ciril Markež, Merlo; Aleš Avguštin, Ciudadela. Anto- nija Krajnik, La Reja; družina Bidovec, San Justo; Franc Mehle, Tablada. — Torej vsega skupaj doslej 11 novih dosmrtnih naročnin. Srčna hvala in Bog povrni tisočkrat!

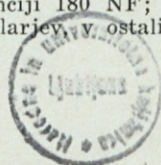
Naša razpredelnica bi torej zdaj takole izgledala :

Dežela	Število naročnikov	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	7	Francija	53	9	—
ZDA	398	65	1	Anglija	41	7	—
Italija	313	50	—	J. Amerika			
Avstrija	306	50	—	(ostala)	34	5	1
Kanada	288	47	1	Nemčija	16	1	1
Avstralija	77	13	—	Evropa (ostalo)	15	3	—

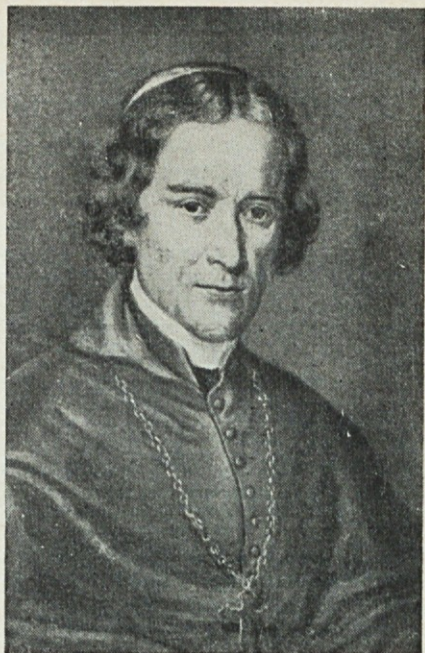
Dosedanji dosežek te prelepe akcije je sicer še skromen, a lepo upanje vzbu- jajoč. Trdno upamo, da bomo v prihodnji številki mogli objaviti še vse lepše podatke o posameznih novih dosmrtnih naročnikih in morda že tudi o kaki uspehi akciji naših poverjeništev.

Dosmrtno naročnino stanejo: V ZD in Kanadi, 50 dolarjev; v Italiji 25.000 lir; v Avstriji 1.000 šilingov; v Franciji 180 NF; v Argentini 10.000 pesov; v Angliji 18 funtov; v Avstraliji 45 dolarjev, v ostalih deželah 50 dolarjev.

Baragovo misijonišče

IZ VSEBINE

- Letošnje leto je stoletnica smrti našega največjega misijonarja, Irenēja Friderika Barage. Katoliški misijoni bodo skozi celo leto obujali spomin nanj.
- Sveti oče je v posebni okrožnici spregovoril Afriki in nanjo opozoril ves svet; posebej je spomnil nas katoličane na dejstvo, da je afriški misijon ena največjih nujnosti Cerkve.
- Indija je prizorišče socialnega in političnega vrenja. V stiski je tudi misijonsko delo, ker je zlasti zaradi uspehov zadnjih let nekaterim trn v peti. Misijonarji se ne predajajo zaskrbljenemu brezdjelju, ampak z optimizmom in zaupanjem v Boga nadaljujejo svoje plodovito delo.
- Neznani svet je budizem v Sovjetski zvezi. Dober poznavavec nam odkriva zgodovino zadnjega pol stoletja in sedanjí položaj.
- V januarju bo po vsem krščanskem svetu molitvena osmina zbrala k skupnim pobožnostim vse krščanske skupine. Ponekod se bodo pridružili tudi predstavniki nekrščanskih verstev. Prošnja vseh bo: da bi bili vsi eno! Eno v resnici, zato najprej eno v ljubezni in že zdaj eno v molitvi.
- Dosti zanimivih poročil se je nabralo iz misijonskih proslav okoli misijonske nedelje. Naj bodo pobuda vsem, da bi v vsakem kraju, kjer se zbirajo rojaki, bila prisotna tudi misijonska misel, ker je bistveni sestavni del našega krščanstva.
- In notice iz misijonskega sveta, pa še posebej zapiski naših slovenskih misijonarjev iz Indije in Afrike bodo dopolnili pestro vsebino te dvojne številke dvajsetega letnika Katoliških misijonov v zdomstvu.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDV NA BARAGO - MISIJONARJA

Alojzij Geržinič

Za stoletnico Baragove smrti bo zanimivo, ako si ogledamo njegovo osebnost v luči koncilskega misijonskega dokumenta Ad gentes. 4. poglavje, odstavki 23 do 27 celotnega dokumenta, govori o misijonarjih. Izluščimo iz teh odstavkov pogloblitve oznake in opazujemo, kako so uresničene v Baragi. Pri tem je treba imeti v vidu, da je odlok o misijonski dejavnosti Cerkve vključil dognanja še mlade misijonske znanosti in se oziral na potrebe in možnosti naše dobe, medtem ko je v času Baragove mladosti šele l. 1822. nastala Družba za širjenje vere in l. 1829. Leopoldinina ustanova na Dunaju. Bistvene lastnosti misijonarja pa so od vsega početka iste in tudi kadar ni posebnih človeških ustanov, pripravljaja Učenik sam svoje apostole. To je jasno spoznati tudi v Baragi in v poteku njegovega življenja.

I

V posebni poklic so pozvani tisti, ki so obdarovani s primerno naravno podlago, s talenti in razumom in so se pripravili za misijonsko delo. (Odlok o misijonski dejavnosti Cerkve, 4. pogl., odst. 23.)

Milost misijonskega poklica gradi, tako kot vse druge milosti, na naravni podlagi. Irenej Friderik Baraga je imel telesne in duševne sposobnosti, na katerih je božja milost naravnost, po drugih ljudeh in po razmerah lahko uspešno gradila.

Krepka telesna konstitucija se je v otroških letih na deželi lepo razvijala. Razen o hudi bolezni v drugem letu na Dunaju (1817) življenjepisci ne poročajo do zadnjih let o težavah z zdravjem. Baraga sam je iz garanja v Šmartnem sestri Amaliji pisal: „Hočem in moram delati, dokler me Bog ohranja pri dobrem zdravju.“ Mrtvičenje ga je še bolj utrdilo. O šestdesetletniku, ki je več ko četrto stoletja preživel sredi hudih naporov v sovražnem podnebju, je mladi misijonar Lovrenc Lavtižar pisal: „Bog mu je dal čudovite in velike lastnosti in moči. More po deset ur na dan brez prestanka in počitka pisati. . . More tudi cele dni ali pa tudi še ponoči hoditi peš ali se voziti po jezeru.“

Odločilno je seveda bilo, da je v tem in nad tem krepkim telesom vladala neodjenljiva volja, da je ta imela v bistrem razumu zanesljivega vodnika in da si je v močnih čustvih vzgojila zanosne sodelavce.

Talenti so se mlademu Baragi razvijali s skrbno vzgojo, s šolskim izobraževanjem in z lastnim iskanjem primernih predmetov, v katerih naj bi se izpopolnil. Vse to pa je bila obenem že tudi priprava na pozneje spoznani pravi poklic.

Družina, v kateri je Friderik preživel otroška leta, spada med tiste, ki resnično zajemajo iz zakonskih zakramentalnih milosti. Odlični Baragov življenjepisec dr. Jaklič ugotavlja, da je otroku oče položil v dušo resnost, urejenost, delavnost in odločnost, mati pa ga je navajala k ljubezni do Boga, k češčenju Matere božje in k dobroti; vadila ga je v odpovedi. S tem sta starša, dasi je deček mater zgubil enajstleten, očeta pa petnajstleten, prva ugodila pot v duhovsko in misijonsko službo: priprava za misijonsko delo se je torej začela s prvo vzgojo. Med druge ljudi, ki so — največkrat seveda — Friderika pripravljali na pravi poklic, spadajo predvsem sestra Amalija, rednik dr. Jurij Dolinar, redemptorist Klemen Dvorak-Hoffbauer in kranjski dekan Avguštin Sluga.

Cerkev v Dobrničju na Dolenjskem, kjer je bil Baraga na sam dan rojstva 29. junija 1797 krščen. Ko je prišel iz Amerike na obisk v domovino, je uro dolgo klečal pri krstnem kamnu te cerkve in se Bogu zahvaljeval za dar vere.

Nobeno znanje, ki si ga je Friderik pridobil, ni bilo le v prid njegovi formalni izobrazbi, ampak je tudi koristilo pri misijonskem delovanju. Jeziki — znal je poleg materinega jezika, grščine in latinščine še nemški, italijanski, španski, francoski in angleški — so mu odprli neposreden stik z dušami, mu omogočili občevanje z oblastmi, dopisovanje, študij in mu pomagali tudi pri učenju in znanstvenem obdelovanju indijske govornice. Ukvarjanje z umetnostnimi panogami (risanje, slikarstvo, glasba) mu je poglobilo razumevanje za njih učinkovanje in mu pomagalo pri dušnopastirskem delu. Pravna izvedenost, ki mu jo je posredovala juridična fakulteta, mu je izvrstno služila v težavah z včasih nenaklonjenimi oblastmi in v boju za blaginjo Indijancev. Zgodnje slovensko književno delovanje mu je olajšalo prav tako zgodnje pisateljstvo v jeziku očipve in v otavščini. Njegovo stalno poglobljajoče se duhovno življenje, zlasti njegova ljubezen do Evharistije in do Matere božje in njegova zvestoba Jezusovemu navodilu: Nikoli ne prenehajte moliti!, pa je sploh bilo pogoj in temelj za misijonstvo. In v tem so mu sijajno služile skušnje s kaplanovanja na Slovenskem.

Med okoliščine, ki so zorile njegov misijonski poklic, gre tudi nasprotovanje. Janzenistično in jožefinsko usmerjeni predstojniki in tovariši, ovadba na škofiji, da Baraga širi bratovščino presv. Srca Jezusovega in češčenje v nebo vzete in okronane Marije, težave pri izdajanju nabožnih knjig — vse to je pripomoglo, da je misel na misijonstvo postala po branju knjižice o razmerah v cincinnatski škofiji v Severni Ameriki trden sklep.

O Bog, ki si v škofu Frideriku Baragi dal našemu ljudstvu vnetega dušnega pastirja, poganom pa gorečega misijonarja, ponižno te prosimo, poveličaj ga, da bo prištet med blažene tvoje Cerkve, da bomo imeli v njem pri tebi mogočnega priprošniika in vzvišenega vzornika, ki ga bomo s pomočjo tvoje milosti posnemali v gorečnosti in božji ljubezni.

Pismo Afriki

Pred desetimi leti je Pij XII. v okrožnici Fidei donum — Dar vere opozoril na Afriko, ki se bliskovito prebuja, in zaprosil, naj afriškemu misijonu priskoči na pomoč vsa Cerkev. Odmev na ta klic ob enajsti uri ni bil zadovoljiv. Pomanjkanje misijonarjev v Afriki je naravnost obupno. Okrožnica Pavla VI. Africae terrarum se obrača na Afriko samo in naniza njene probleme. S tem pa opozarja ves krščanski svet, kako nujno je treba storiti vse in to takoj, če naj zagotovimo Afriki lepo krščansko bodočnost. Zato bomo v listu objavili vse besedilo okrožnice, poglavje za poglavjem.

**Poslanica
njegove svetosti papeža
P A V L A VI.**

**sveti hierarhiji katoliške Cerkve
in vsem ljudstvom v Afriki
o pospeševanju verskih,
civilnih in socialnih dobrin
na kontinentu ***

1. Še vedno nam polni dušo z veseljem spomin na obisk, ki smo ga pred Našim povišanjem na najvišjo duhovsko službo utegnili napraviti v nekatere afriške pokrajine. Naši vtisi tedaj so bili izredno živi, ko se je Našemu zavzetemu in ganjenemu pogledu prikazalo obličje nove Afrike in smo od blizu mogli opazovati prebujanje krščanskega življenja v tistih pokrajinah, željo po znanju, voljo po prenovitvi, prizadeto iskanje rešitve zapletenim problemom, ki so nastali ob nedavnem pribojevanju politične samostojnosti. Zlasti gorečnost in življenjska sila novih krščanskih občin sta Nam jasno pokazali, da se Afrika odpira božjemu kraljestvu.

Odtlej neprestano zveni v Našem duhu glas afriških ljudstev, podoben tistemu, ki ga je v sanjah čul sv. Pavel, medtem ko se je mudil v Troadi: **Pridite, pomagajte nam, zakaj čas je prišel. Ne mudite se, kajti pripravljeni smo, da vas sprejmemo.**

2. Potem ko smo bili povzdignjeni na prestol sv. Petra, imamo med

drugimi področji apostolata, ki so nam bili zaupani, Afriko zdaj bolj kot kdajkoli za živ del Naše pastirske vneme; obenem je Naša molitev postala bolj goreča in Nas tudi bolj priganja pažnja, s katero sledimo napredek verskega življenja in splošni razvoj na tem kontinentu.

S tega istega prestola je pred desetimi leti Naš prednik Pij XII. proglasil okrožnico **Fidei donum**,³ listino, ki je označila zelo važen del poti v pokristjanjevanju te zemljine. Kot nadaljevanje govora tega velikega papeža želimo tudi Mi nasloviti Afriki to poslanico, in k temu nas nagibljejo pravkar razodeta čustva. Naj po njej pride do vseh Afričanov pričevanje o Naši očetovski naklonjenosti, o Naših upih, o Naših gorečih željah glede cvetoče verske in civilne prihodnosti njihovih narodov.

I

Dediščina iz davnine in sedanjí položaj

3. Ko pošiljamo Afriki pozdrav, se nam nezadržno prebujajo spomini na slavne pojave krščanstva v njeni preteklosti.

Naši zambijski misijonarji. Od leve na desno: brat Rovtar, p. Rudež, p. Kokalj in p. Tomažin, vsi iz Družbe Jezusove.

Nadškof Malula s sedežem v Kinšasi, glavnem mestu Konga, je štet med najmočnejše osebnosti afriškega episkopata. Z vso vnemo se trudi, da prodro koncilske ideje v življenje preizkušene mlade Cerkve v Kongu.

Mislimo na afriške krščanske cerkve, katerih začetki segajo v apostolske čase in so povezani z imenom in pridigovanjem evangelista Marka. Mislimo na množice svetnikov, mučencev, spoznavavcev in devic, ki jim pripadajo. V resnici je bilo od 2. do 4. stoletja krščansko življenje v severnih pokrajinah Afrike izredno bogato in je stalo v ospredju bogoslovnega študija in literarnega izraza.

V spomin nam hodijo imena velikih učenicov in pisateljev, kot so bili Origen, sv. Atanzij, sv. Ciril, svetilniki aleksandrijske šole, in na drugem bregu afriške sredozemske obale Tertulijan, sv. Ciprijan in predvsem sv. Avguštín, eden največjih umov krščanstva. Spomnimo se na velike svetnike puščavnike — Pavla, Antona, Pahonija, ustanovitelje redovništva, ki se je potem po njihovem zgledu razširilo na vzhodu in zahodu. Med toliko drugimi nočemo zamolčati imena sv. Frumencija, imenovanega Abba Salama, katerega je sv. Atanzij posvetil v škofa in je bil apostol Etiopije.

Ti bleščeči vzorniki in prav tako osebnosti svetih afriških papežev Viktorja I., Melkiada in Gelazija I. pripadajo skupni lastnini Cerkve; in

dela krščanskih afriških pisateljev so še danes temeljna za poglobljanje v zgodovino odrešenja v luči božje besede.

4. Ko se spominjamo davne slave krščanske Afrike, hočemo izraziti veliko spoštovanje, ki ga imamo do cerkva, s katerimi nismo v popolnem občestvu, do grške cerkve aleksandrijskega patriarhata, do koptske cerkve v Egiptu; obe imata s katoliško cerkvijo skupen izvor in miselno in duhovno dediščino velikih cerkvenih očetov in svetnikov ne le svoje dežele, marveč vse stare Cerkve. Obe sta veliko storili in pretrpeli, da sta ohranili živo krščansko ime v Afriki skozi menjave časov.

Za 2. Vatikanskega koncila so nastali bratski stiki z njunima patriarhata in Mi smo z željami in molitvijo pospešili prihod dneva edinosti in želimo, da se že odslej poglobita medsebojno poznanje in razumevanje, kar je potrební pogoji za zedinjenje.

5. Želimo izraziti tudi, da cenimo vse učence islama, ki žive v Afriki; njihov nauk vsebuje s krščanstvom skupne resnice, iz česar se nam radostno poraja upanje na uspešen dialog. Medtem se nadejamo, da bo tudi v družbenem življenju, kjer žive muslimani in kristjani kot sosede, vedno vladalo medsebojno spoštovanje in složno delo v sprejemanju in obrambi temeljnih človeških pravic.

6. Končno se obračamo k novim afriškim narodom. Dasi so nastali pred kratkim, so se takoj postavili v isto vrsto z najstarejšimi narodi na svetu v velikih mednarodnih skupščinah, da sodelujejo pri vzdrževanju in utrditvi miru v človeštvu.

Vendar je doba, v kateri Afrika danes živi, zelo kočljiva. Zakaj potem, ko je mimo začetni položaj neodvisnosti, je za nove države prišel čas gradnje in utrjevanja.

Prehod v samostojnost se je skoro v vseh primerih izvršil na urejen in miren način; to je v čast tistim, ki so k temu prispevali bodisi kot oblastniki ali kot navadni državljani in vedno daje razlog za veselo upanje. Dejstvo, da se na žalost v nekaterih državah še ni uredil notranji položaj in da je včasih vladalo ali vlada nasilje, ne more opravičiti splošne obsodbe, ki naj se raztegne na celo naselje ali na ves narod ali, kar je še huje, na ves kontinent.

Prevaja Alojzij Geržinič

(Prihodnjič bomo nadaljevali.)

O P O M B E

¹ Prim. *Apost. dela* 16, 9.

² Prim. *Atti della III. Settimana di studi missionari*, Milan, 1962, str. 2-12.

³ Prim. A.A.S. 49, 1947, str. 225-250.

* Original poslanice je latinski (*Africae terrarum*). Naš prevod je po argentinski izdaji glasila *L'Osservatore Romano*, I. XVII, št. 778 (14. novembra 1967), str. 1-4

OB DVAJSETLETNICI zamejskih „Katoliških misijonov“

L. L. C. M.

Včasih se čuje izražena misel, da so Katoliški misijoni edini izmed številnih slovenskih listov v domovini, ki smo jih imeli pred vojsko in revolucijo, kateri so vzdržali vse viharje in obstali.

Nikdar nismo raziskovali, ali je to res ali ni res, in končno tudi ni tako važno in še manj kaj tako čudnega, kajti Katoliški misijoni so bili in so od svojega početka splošen slovenski misijonski list, ki ni imel korenin le v zemlji in usodi domovine v ožjem pomenu besede, ampak je živel iz vsega po svetu raztresenega slovenstva, je bil in je vseslovenski list, povsod med Slovenci doma. Zato so KM ob spremenjenih okoliščinah samo spremenili kraj svojega izhajanja.

Ni bilo slučajno, če se je tedanji urednik KM ob komunistični okupaciji naše domovine umaknil v inozemstvo, ko je bilo vsakemu znano in umevno, da pod komunizmom ne bo mesta za slovensko misijonsko akcijo. Katoliški misijoni so bili in so del obveznosti, ki so jih slovenski misijonarji sv. Vincencija Pavelskega sprejeli nase ob prevzemu Misijonišča v Grabljah, ki so jim ga izročili slovenski svetni duhovniki z nalogo, da misijonarji iz Misijonišča v imenu vse slovenske verske skupnosti izvajajo misijonsko akcijo (nikakor ne izključno samo oni, pač pa kot eno izmed žarišč nove, slovenski vernosti primerne misijonske dejavnosti). S slovenskimi misijonsko čutečimi in te misijonske naloge se zavedajočimi begunskimi lazaristi (kakor še drugače rečemo misijonarjem sv. Vincencija Pavelskega), je šla v begunstvo in izseljenstvo tudi njihova misijonska dejavnost. Kakor je vsak slovenski begunski duhovnik skušal čim prej najti sebi primerno nadaljevanje duhovniškega apostolata, tako so slovenski begunski lazaristi po notranji nuji iskali in tudi našli možnost nadaljevanja svojega misijonskega apostolata med rojaki, ki jih je v begunstvo toliko šlo in jih v izseljenstvu toliko živi, da predstavljajo upoštevanja vreden odstotek slovenskega naroda.

Že v begunskih taboriščih so skoraj vsepovsod misijonarji sv. Vincencija Pavelskega s sodelovanjem redovnih in škofijskih begunskih duhovnikov, krajevnih taboriščnih dušnih pastirjev uspeli živahnemu verskemu življenju vliti tudi misijonsko misel in udejstvovanje in poleg drugega so se pojavili tudi Begunski Katoliški misijoni, ki so v obliki razmnoženine izhajali nekaj časa v Serviglianu in Senegaliji, nekaj časa pa v Rimu, v Italiji. Vendar teh Katoliških misijonov ne štejemo v vrsto dvajsetih letnikov izseljenških oziroma zamejskih Katoliških misijonov, čeprav so bili

predragocena kontinuiteta, vez med v domovini celo v vojski izhajajočimi Katoliškimi misijoni in med v izseljenstvu obnovljenimi.

Ko je za božič leta 1947 dospel v Argentino urednik tega slovenskega misijonskega lista, je brž zaslutil možnosti, da v tej deželi, v katero naj bi se vselili tisoči benguncev in v kateri je tedaj vladala blaginja in naklonjenost verskemu udejstvovanju, obnovi Katoliške misijone v tiskani obliki.

Zaslutil je možnost, a predvsem začutil potrebo: Po drugi svetovni vojni se je svet, kot se je začelo poudarjati, začel manjšati, narodi celega zemeljskega kroga so se začeli zblíževati, takorekoč čez noč so se pojavili novi; ideje, tudi škodljive in nevarne, so pri mnogih našle odprta vrata na stežaj; civilizacija, kultura, rasna in socialna problematika so ustvarjale vrenja vsepovsod; Cerkev se je znašla pred skoraj novim svetom in novimi problemi, misijonstvo je vstalo pred njo brez pretiravanja kot njena najbolj nujna in težka naloga... Vse to je bilo treba sproti osvetljevati in odkrivati slovenskemu človeku.

Slovenski misijonarji, ki so bili ves čas vojne odrezani od zaledja, brez stikov in pomoči, so komaj čakali nje konca in miru, da bi jim spet začela pritekati iz zaledja prepotrebna življenjska sila, a so se razočarani znašli pred še večjo, železno zaveso, ki jih je z nastopom komunistične vlade povsem ločila od narodnega telesa; edino upanje na stike in vir pomoči jim je postalo slovensko zamejstvo in izseljenstvo.

Iz zamejstva in izseljenstva so vstajali novi misijonarji in novi, veliki misijonski podvigi, kot na primer Baraga v kitajski misijon slovenskih lazaristov takoj po vojni, odhod salezijanskih misijonarjev v Indijo, pojav prvega slovenskega misijonskega zdravnika v misijonih itd., vse to sad misijonske akcije v domovini med vojsko in prizadevanj v begunstvu; treba je bilo tudi vsemu temu poskrbeti zaledje v zamejstvu, izseljenstvu.

In končno, misijonski misli v domovini, ki tudi pod pritiskom brezbožne propagande ni zamrla, je bilo treba dati oporo; vstala je ideja in hotenje, da slovensko zamejstvo nadomesti, česar domovina storiti ne more, ker ne sme; slovenska misijonska akcija v zamejstvu naj bi prevzela vlogo celotnega slovenskega misijonskega zaledja.

Vse to je kar kričalo po Katoliških misijonih kot viru sodobne misijonske misli med Slovenci, kot organu papeških misijonskih družb, kot glasilu slovenskih misijonarjev in povezavi med njimi, kot organu slovenskega zamejskega misijonskega zaledja, s posebno nalogo, organizirati pomoč slovenskim misijonarjem in delati za nove slovenske misijonske poklice.

In ne nazadnje je tudi Baragova zadeva potrebovala svojega pospeševavca, zlasti ker se je predvidevalo poživiljeno delo za njegovo beatifikacijo, spričo masovnega uslišanja na njegovo priprošnje ob vprašanju izselitve desetisočev rojakov iz povojne Evrope in spričo olajšanih sti-

kov med Marquettom in številnim slovenskim izseljenskim klerom, med katerim je bil tudi znani baragovec, zdaj že pokojni dr. Franc Jaklič.

Velika potreba in krasne možnosti, to je rodilo zamejske Katoliške misijone. Porajali so se meseca maja 1948 v Argentini, kjer se je pol leta prej naselil urednik. Prva številka je izšla ob slovesu od slovenskega misijonskega zdravnika dr. Janeza Janeža v misijone; tako on kot list korakata že dvajset let družno vsak svojo misijonsko pot... Kmalu so se razširili po vsem slovenskem zamejstvu. Lepo so jih sprejeli na Primorskem, kjer so bili še pred fašizmom v tisočih navzoči po slovenskih domovih, prihajajoči iz Ljubljane, in rojakov ni motilo, da so jim zdaj začeli prihajati iz daljne Argentine. Pozdravili so jih na Koroškem, kjer so se vrste slovenskih dušnih pastirjev kar nenadoma pomnožile z begunskim klerom in redovništvom in so se zlasti slovenski salezijanci takoj zavzeli za list ter ga začeli širiti. V Združenih državah sta imela prvo zalugo za razširjenje lista dr. Vladimir Meršol in Anton Grdina, kasneje kajpada iz Kitajske izgnani in v ZD došli misijonar Karel Wolbang CM. V Kanadi so jih razširili slovenski lazaristi, ki so se tamkaj začeli naseljevati in organizirati slovenske župnije med številnimi, vedno znova dohajajočimi izseljenci. Povsod drugod so slovenski izseljenski dušni pastirji pozdravili v Katoliških misijonih starega prijatelja in nosivca najbolj idealne krščanske misli, tako potrebne v nevarnostih zmaterializiranosti novih domovin slovenskega človeka. Jasno, da Argentina ni zaostala, saj jim je bila zibelka, in še danes je največ naročnikov prav v Argentini.

Kako so Katoliški misijoni izvrševali svoje poslanstvo teh dvajset let svojega obstoja v zamejstvu, bomo skušali v podrobnosti analizirati v prihodnjih številkah tega res jubilejnega letnika. Za danes lahko samo ugotovimo, da so se Katoliški misijoni pojavili v zamejstvu in izseljenstvu kot božje delo, tudi prav po božje blagoslovljeno. Če danes ob dvajsetletnici doživljamo med rojaki po svetu in v domovini novo misijonsko pomlad, zlasti s predragocenimi sadovi vedno znova odhajajočih slovenskih misijonarjev na misijonsko fronto, če se vsem na terenu vsako leto zbere vedno večja vsota pomoči s skupnimi močmi vsega slovenskega zamejstva, če nas zahteve misijonskega koncilskega dekreta niso našle nepripravljene, če je vstalo v izseljenstvu solidno misijonsko žarišče, nekake druge Groblje, Baragovo misijonišče s svojim misijonskim vzgojnim zavodom, če se ob stoletnici Baragove smrti zadeva Baragove beatifikacije premika od besed k dejanjem, če opažamo tudi v domovini veliko misijonsko teženje zlasti v vrstah mladega svetnega in redovnega klera — lahko rečemo, da so to v nemajhni meri sadovi 20-letne navzočnosti Katoliških misijonov med vsemi Slovenci, tudi vsaj med vodilnimi v domovini! Zato ob dvajsetletnici vsi skupaj, slovenski misijonarji na misijonskem polju, pa verni slovenski rojaki povsod po svetu, lahko zapojemo Bogu v čast zahvalno pesem za dvajset letnikov zamejskih Katoliških misijonov in za vse njihove sadove: Hvala večnemu Bogu!

TEŽAVE MISIJONARJEV V INDIJI

Ruda Jurčec

Nad misijonarje v Indiji se spet razteza tesnoba negotovosti. Vlada že dolgo ne daje več dovoljenj za prihod novih misijonarjev, če se v prošnji za vizum navede kot razlog pomoč krščanskim vernikom v Indiji ali pa delo za širjenje krščanstva. Misijonar iz Evrope ali Amerike more v Indijo samo, če podčrta, da želi sodelovati pri socialnem, prosvetnem ali vzgojnem skrbstvu za indijsko mladino ali na splošno. Vendar postaja tudi to vedno težje, ker se je vlada zapletla v politično tekmo s skupinami na skrajni desnici, ki jih vodi nacistično prepojen nacionalist Jana Sangh. Njemu pa je pred očmi izločitev vseh tujih, neindijskih vplivov iz indijskega kulturnega in socialnega delovanja. Zaradi naraščanja nevarnosti okoli mejá Indije, posebno na severu proti Kitajski, se nacionalna zavest krepi in vladna stranka skuša nekaj nacionalističnih gesel ujeti v svoja jadra — in spet se je izkazalo preganjanje misijonarjev kot najbolj priročno sredstvo.

Proti koncu poletja je kristjane in misijonarje v Indiji vznemirila izjava predsednika vlade v Assamu, Chaliha, ki je oznanil, da je osrednja vlada v New Delhiju sklenila pristati na njegovo zahtevo po izgonu vseh tujih misijonarjev v zvezni državi Assam. Novica se je kot plamen razširila po vsej Indiji in javno mnenje se ni pomirilo, ko je vlada v New Delhiju potem pojasnila, da ne gre za izgon vseh tujih misijonarjev iz Indije — tako katoliških kakor tudi protestantskih —, ampak le za odhod tujih misijonarjev iz vseh obmejnih zveznih držav Indije na severu. Med temi je ena največjih ravno Assam, kjer pa živi nad 750.000 kristjanov. Med njimi deluje trenutno 229 misijonarjev, od teh jih je okrog 100 katoliških. Oblasti so res kmalu začele izvajati ukrep o izgonu in med prvimi naj bi odšel v druge predele Indije škof Orestes Marengo z dvema duhovnikoma. Ko so kristjani videli, kaj se dogaja, so začeli prirejati protestna zborovanja — in sicer katoličani in protestanti skupno —, in je akcija toliko uspela, da se je preganjanje misijonarjev zavrla. Verniki so branili misijonarje z navedbami, da se noben misijonar ne vmešava v notranje politične zadeve, ker so mu takšno delavnost že prepovedovali jasni ukazi predstojnikov; poleg tega pa so bili vsi toliko zaposleni v vzgojnih, zdravstvenih ter tudi gospodarskih zavodih, da jim njihova socialna delavnost dobrodelnosti in poslanstvo ljubezni do vsega ljudstva ni dopuščalo časa za poseganje v spore med raznimi strankami.

Razmere v Assamu pa so bile postale poučne za položaj, kakor se obeta v bodoče. Notranja ureditev Indije še ni utrjena in gotovo bo trajalo še desetletja, predno bodo javne vladne in socialne oblasti toliko uredile posamezne predele Indije, da bi mogel ta veliki azijski subkontinent, kakor ga nazivajo, preiti v mirno sožitje tolikih ljudstev, raz-

deljenih na toliko raznih socialnih plasti. Trenutno je obstoju Indije najbolj nevarno gibanje po raznih zveznih državah za odcep ali pa za čim večjo neodvisnost, kar pa tudi lahko pomeni bližnjo izločitev iz indijske državne skupnosti. V severnih obrobni zveznih področjih je takšno gibanje za odcep ali okrepitev proti centralizmu vlade v New Delhiju najbolj glasno prav v Assamu. Ni izključeno, da podpirajo zmedo v Assamu tudi komunistični agentje iz Kitajske. Država Assam po prebivavstvu namreč ni enotna in ima ob sebi veliko manjšino Mizo, nomadsko pleme, zelo zaostalo po izobrazbi, vendar znano po bojevitosti. Voditelji tega plemena terjajo ustanovitev lastne države izven povezave z Indijo. Za doseg takih ciljev so Mizovci že sprožili neke vrste gverilsko vojskovanje. Assamska vlada se je morala vreči v hudo borbo proti pripadnikom teh oboroženih revolucionarnih oddelkov. Veliki predeli dežele, kjer žive Mizovci v veliki večini, so doslej bili brez vladnih uradov ali ustanov; edini izobraženi pomočniki so jim mogli biti katoliški in protestantski misijonarji. Do težav in krize je nujno moralo kmalu priti.

Assamske čete so pri zasledovanju mizovskih bojevnikov prišle v področje, kjer je katoliški misijon vodil p. Jean Marcotte, blizu njegove postaje pa so imeli svoj misijon trije ameriški baptistični misijonarji. Komaj so vladne čete prišle v bližino, je že sledil izredno oster in odločen ukrep osrednje vlade v New Delhiju, da morajo vsi štirje v najkrajšem

P. Tomažin DJ se je poslovil od Indije in zdaj že deluje v afriški Zambiji. Slika je posneta v Bombayu, kjer je misijonar obiskal s. Konradino Resnik.

Znana Skopjanka, indijska misijonarka m. Terezija, ustanoviteljica domače redovne družbe, ki že razpošilja svoje članice po svetu, zdaj tudi v Južno Ameriko in — v Jugoslavijo.

Času zapustiti ozemlje Indije. Vmes je posegel kardinal Gracias in ravno zasedujoča konferenca indijskega katoliškega episkopata je poslala vladi spomenico s prošnjo, da naj p. Marcotta in ostale misijonarje oblasti vsaj zaslišijo, predno se zgodi krivica, ki bi mogla vreči temno senco na delo vseh krščanskih misijonarjev v Indiji. Vlada je na predlog pristala in odredila preiskavo, vendar so vsi štirje morali takoj iz Assama.

Preiskava je pokazala, da je assamska vlada prejela od poveljnika prijavo, kako je p. Marcotte Mizovcem pomagal in jim nudi zavetje, potem pa jih še obveščal o gibanju vladnih čet. Poveljnik je tudi obdolžil p. Marcotta, da je v cerkvi skrival upornike, ker svetišča ni hotel odpreti za preiskavo. Položaj se je za patra zelo poslabšal, ko sta dva indijska misijonarja — domačina v svoji nacionalni vnetosti prenapro sprejela nekatere govorice za resnične in se pridružila vladnim obtožbam proti p. Marcottu. Javno mnenje v Indiji je pozorno sledilo dogodkom in razvoj je šel v takšno smer, da je kardinal Gracias javno izjavil, kako se boji za obstoj misijonstva v Indiji. Položaj je obetal postati še bolj žalosten, je dejal kardinal, ker je vsem dovolj znano, kolikšen je delež misijonarjev pri socialnem, vzgojnem in splošnem civilizacijskem naporu za napredek vsega ljudstva. Nastopil je trenutek, ko se more stoletno delo tolikerih ustanov porušiti in bo škoda za ves kontinent usodno nevarna.

Prišlo je do skupne seje med indijsko škofovsko konferenco in Narodnim krščanskim svetom (protestantskim), ker je vlada dala vedeti, da morajo vodje krščanskih misijonov v Indiji poskrbeti, da bodo misijonarji samo Indijci, vsi misijonarji tuje krvi pa bodo morali misliti

na odhod. Osrednji indijski parlament je posvetil razpravljanju o tujih misijonarjih več sej, kjer je mnogo poslancev napadalo misijonsko delo in terjalo, da naj vlada predloži zakonski predlog o neveljavnosti vseh spreobrnitev, ker da so novi krščanski verniki žrtev duhovnega nasilja in prozelitizma tujih misijonarjev. Nadškof James Knox, bivši internuncij v Indiji je izjavil, da se vračamo na prag tistega žalostnega stanja, ko je leta 1955 bil predložen parlamentu zakonski osnutek za ukinitve delavnosti vseh krščanskih misijonov v Indiji.

Posredovanje kardinala Graciosa in prošnje posameznih škofov in tudi protestantskih predstojnikov so dosegle, da je vlada v Assamu pristala na izvedbo nepristranske preiskave proti p. Marcottu in trem baptističnim misijonarjem. Resnica je kmalu prišla na dan in pokazala, da so bili vsi očitki brez podlage, kajti p. Marcotto ni v ničemer podpiral upornikov. Poveljnik vladnega oboroženega oddelka sploh ni prišel k p. Marcottu, da bi terjal pregled svetišča ali pa sporočil kakšne pritožbe o morebitnih zvezah misijonarjev z Mizovci. Izid preiskave je že rodil nekaj sadov, ker so oblasti odložile izvajanje ukrepov za izgon tujih misijonarjev, dokler se v vsakem primeru proti misijonarju ne izvede preiskava. Indijska škofovska konferenca pa je izdala poseben proglas in med drugim poudarila:

„Mednarodno sožitje ne urejajo samo diplomatski in trgovski dogovori, ampak tudi iskrena priznanja vsem tistim, ki se kakorkoli trudijo za socialni in duhovni napredek narodov in ljudstev. Indija potrebuje veliko plemenitih, požrtvovalnih delavcev. Gotovo bo zelo žalosten dan za zgodovino Indije, kadar se bi zgodilo, da bi Indija zaprla vrata gostoljubja in strpnosti takim pomočnikom. Celim generacijam vernih mož in žena dolguje Indija mnogo hvaležnosti za vse, kar so opravili za njeno prebivalstvo zgolj iz ljubezni in to posebno na polju vzgoje in socialne pomoči. Vsi ti so se zavedali, da je bil obraz Indije vedno poln plemenitosti in pravice in res bi bila za nas velika nesreča, če bi se ta obraz skazil in umazal.“

Radost

Rabindranat Tagore

Srečal bom neki dan Življenje v meni,
radost, ki se skriva v mojem življenju,
dasi tudi dnevi motijo mojo pot
s svojim praznim prahom.

Spoznal sem jo v hipih
in njen bežni dih je prišel čez mene,
da so za trenutek zadehtele moje misli.

Srečal bom neki dan Radost izven sebe,
ki biva za zastorom luči —
in bom stal v prekipevaloči samoti,
kjer so vse stvari gledane
kakor od njih Stvarnika.

Na univerzo . . .

NA MISIJSKI POSTAJI PO KONCILU

Oče JOŽE CUKALE DJ, Bengalija

Marijino vnebovzetje

Osem deklet Marijine družbe iz Kidderpurja je prišlo obiskat Kaurapukur. Z obiskom so me hotele spomniti, da smo pred desetimi leti polagali temelje dekliški Kongregaciji. Razvila se je v krepko drevo, ki je sprejelo pod svojo košato krošnjo lepe vrste delavk župnijske katoliške akcije. Med njimi so Anglo-indijke, Tamilke, Goanke, Mangalorke, le Bengalk ni.

Prišle so sem, da se naužijejo zraka z dežele, sprostijo v naravi, pogledajo za sadjem na vrtu, kjer so našle le trpke kutine, in poskusijo gugalnico na vrtu, predvsem pa da se oddahnejo od mestnega ropota. Tukaj je doma še stari mir Indije, ki ga podčrtava ropot volovske vprege z visokimi kolesi.

Mir? — Navadni vtis popotnika, ki zaide v naš kot, je: kakšen čudovit mir imate! A danes je mir zbežal nekam med košate banane in pod palme. Na vrtu imamo gostijo. Prihajajo tiho, se vsedajo poleg bananovih listov na podkrižane noge. medtem ko eden članov konference sv. Vincencija začne z molitvijo pred jedjo. Tudi hindujci sklonijo glave, obenem s kristjani. Mnogi med njimi že tedne niso videli riža, za nekatere je bil obed edini obed tisti dan. Prijetno so dišali beli kupi riža na listih, a še bolj okusna je bila omaka, pripravljena z „del-grahovko“. Osemsto in petdeset ljudi, iz dvajsetih vasi okrog je bilo pogoščenih. V deželi je, kakor že veste, težka gospodarska kriza, ki jo vsi močno občutimo. Kaj šele tisti, katerih delež je zmerom bil — pomanjkanje!...

Nevarni znaki

Vsak človek ve, kadar zajaše glad, divja okrog z mečem v roki. Danes jaše ta nevarni jezdec skozi vso Indijo. Za čas se skriva kakor kolera, ko pa povodnji narastejo ali pa suša zažiga deželo, tedaj se prikaže ta apokaliptični jahač. Blagor misijonarju, ki ima zalogo za uboge!

Na bazarju že udarjajo besede: „Ki morbo, ki marbo?“ To pomeni po naše: ali naj umremo, ali naj udarimo! Riž je izginil s trga. Prodaja se na skrivnem, na črno, tako drago, da so cene v nebo vpajoče.

U N O je pridno na delu. Prav tako je internacionalna F A O. Najbolj učinkovita pomoč pa prihaja preko krščanskih agencij Amerike, Evrope in Avstralije, ker pošiljajo obenem z darovi tudi svoje ljudi na teren. Škoda, da zgine večkrat na stotine in stotine vreč, namenjenih stradajočim, v roke izžemalcem, in odtod na trg. Druge rane so štrajki. Blago ostaja v skladiščih, da se skvari. Ekstremisti hočejo spraviti ljudi do obupa in spraviti deželo v kaos. Stara politična igra se ponavlja.

Indijski voditelj Nehru je zelo dvignil industrijo. Napravil pa je napako, ko jo je oboževal, kazajoč na tovarne kot na temelje novega človeka, zanemaril pa je poljedelsko proizvodnjo. Ker je moč dežele v poljedelstvu, zato je padla kupna sila indijskih množic, z njo pa tudi notranja trgovina. Nove vlade skušajo dvigniti obojno proizvodnjo, pa srečujejo na poti gigantske težave: staroveške metode, ki se držijo ljudi, dalje povodnji, suše in politične intrige.

V tej stiski je osrednja vlada storila korak, ki je v opreki z ljudsko in krščansko moralo. Odločila se je za sterilizacijo prebivalstva. Začeli so s prostovoljno sterilizacijo moških in žensk. Ker je množična moralna visoka, so uspehi minimalni. Grozi uzakonitev prisilne sterilizacije.

Zakopano bogastvo.

Marijin praznik vnebovzjetja je tudi praznik Neodvisnosti. Ponosno plapolajo indijske zastave po mestih in vaseh. Za kratek čas je pozabljen glad, pozabljene so razprtije in celo nasilnost revolucionarjev, ki so se s poboji skušali polastiti posestev v Nexalbari v Sev. Indiji, so pozabljene. Ob vitkih visokih drogovih bambusa se zbirajo množice. Na dveh krajih sem bil povabljen, da razvijem indijsko trikoloro in govorim o njenem pomenu. Po nočnem dežju je vstal sončno umit dan. Žafranova barva, ki je simbol religioznosti in hinduizma, se zlati v sončnih žarkih. Bela barva je simbol čistosti in zvestobe ter krščanstva. Zelena barva je barva najmočnejše indijske manjšine muslimanov. Vse tri barve pa veže v enoto „čarka-kolo“, ki je pravzaprav Ghandijev kolvrat, simbol vaše industrije in trgovine. Naj živi Indija, naj živi edina popolna demokracija Azije! Odjeknila je himna Vande Mataram, ki je pozdrav materi zemlji. Zaključila jo je narodna himna Rabindranata Tagorja: Džono gono mono...

Ob takih trenutkih zaživi prava Indija. Morda je civilizacija daleč proč, pa nič zato. Celo boljše tako, pravi indijski učenik Kuruswami: „Čimdalj je civilizacija, tem lepše odsvita indijsko bistvo in kultura.“

Indijec je ta dan ponosen, čeprav morda zavija svoje sloko telo v zaprane halje. Ponosen je na stara izročila, na vero svojih prednikov, na svoje festivale in džunglo ter svojo vaško postavo, pa še na svojo staro umetnost, ki počiva pod mahom in trdo povezana v gozdne ovijalke, ki pa bo še stoletja pričala o njeni slavni zgodovini.

Tisto popoldne sem bil utrujen bolj kot sicer, zato sem se vsedel v avtobus za Alipor k prijatelju, ki je zadnjič posnel šopek bengalskih pesmi na magnetofonski trak, namenjen za Buenos Aires in Ljubljano. Vozilo nas je premetavalo, kot bi bilo na hudih valovih, vendar sem utegnil razbrati napis nad raztrganim sedežem, ki ga je pred stoletji zapisal punžabski voditelj Guru Nanak: resnica je nad vse vzvišena, a više nad njo je: živeti po njej. Ko sem malo kasneje srečal pri prijatelju g. Luis-u njegovega tajnika, sva se brž zapletla v pogovor. Bil sem hud nad korupcijo, ki dviga svojo kosmato glavo povsod po deželi, pa mi je odgovoril z besedami velikega

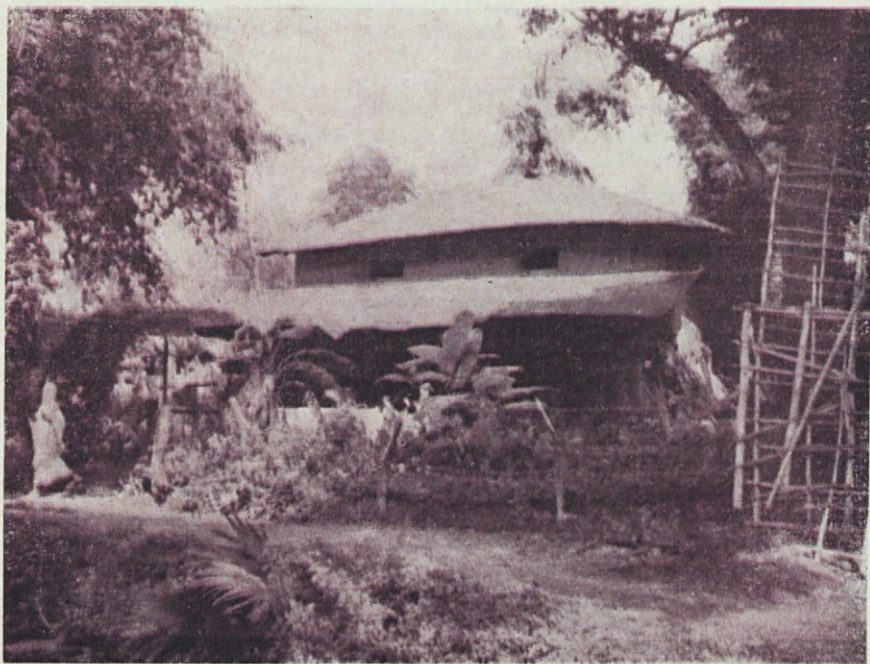
Ramakrišna: človek ni ne dober ne slab po naravi, okoliščine ga napravijo takega, kakor je; kar dobra ideja za hindujca, ki ne pozna nauka o izvirnem grehu! Zares tu ne živimo zgolj od kruha... V zadnjem Reader's Digest berem poročila iz Švedske, kjer so ljudje najbolj gnotno oskrbljeni, pa je vendar v deželi obilja sorazmerno največji porast zločinov, samomorov, posiljevanj itd. Torej bo le res, kar pravi Kuruswami: da kultura in duhovnost rasteta v opreki s civilizacijo.

Dialog

Iz naslova tega odstavka bi pričakovali, da bom pričel z dialogom v smislu koncila. Najprej z dialogom na vasi med protestanti in katoličani, potem s hinduisti, muslimani itd. V resnici sem pričel z dialogom o lakoti.

Vsako nedeljo se oglasi na moji postaji p. Antoine, tako nekako okrog enajste ure dopoldne. Pater je avtor znane knjige „Religious Hinduism“, ki sem jo menda pred par leti poslal v Argentino ali pa v Slovenijo. Najprej skoči v ribnik, da se malo ohladi, potem pa sedeva h kosilu. Po kratkem počitku že najde pevce na verandi, ki so prišli

„Sv. Anton v hosti“ – cerkva p. Cukale

Prvo obhajilo; ob otrokih, o. Cukale in sestre m. Terezije

k tedenski pevski vaji. Misijonar je tudi skomponiral znano religiozno himno „Vande, vande“, po starih sanskrit-motetih, ki je tako vžgala na evharističnem kongresu v Bombayu. Že pred desetletji je začel zahajati na sestanke Rama-Krišna misijona, kjer je vpričo hindu-panditov govoril o različnih krščanskih temah, največkrat pa o osebnosti Kristusovi po evangelijih. Trenutno je zaposlen z razpravo o odrešenju, mukti ali mokša, kot ga uči krščanstvo v opreki s hinduizmom. Nauk hinduincev je anihilacija človeške osebnosti, kjer je človek kapljica v oceanu, kjer se “jaz” stopi z Absolutnim. A modernemu Indijcu bolj prija krščansko pojmovanje odrešenja, ki ga uči s sv. Pavlom, da je Kristus prišel odrešit celega človeka, ne le dušo, marveč tudi telo. Ko ga je neka študentka z univerze poslušala, jo je patrov ekspozé tako prevzel, da je še isti dan hotela biti krščena. Maniheistični dualizem, kjer je telo nekaj slabega in se ga je treba čimprej rešiti, nima mesta v modernem razmišljujočem človeku Indije, še manj panteistično izginotje osebnosti, duha in telesa v Absolutnem. P. Antoineja je zelo zanimala sorodna ideja slovanskega sv. Pavla o pradednih časteh, ki jo bo verjetno vpletel v svojo novo razpravo.

Kakor vam je znano, nimamo mnogo sreče s spreobrnjenjem hinduincev. Mnogo se jih pripravlja za vstop v Cerkev, a nameni niso iskreni, ker je pač čas stiske, ki jim ne da trezno presojudati. Dialog s protestanti se pa lepo nadaljuje na župnijski ravni. Ni še dolgo tega, kar sta katoliški misijonar in protestantski pastor obračala hrbet drug drugemu, ko sta se srečala. Med njima je postala prava strast napolniti krstne buk-

ve. Tako sta postala izvrstna „odjemalca“ (govorim za 24. Parganas in ne na splošno!), a oba v najboljšem prepričanju, da delata za božjo stvar. Veter Sv. Duha pa je s prihodom Janeza XXIII. pričel krepko čistiti božje gumno in zdaj je vse bolj iskreno. Izvoljeno božje ljudstvo je na pohodu v neho in njegova moč iz dneva v dan narašča. Protestantje pridno prihajajo v Cerkev. To niso spreobrnitve v pravem pomenu besede. Imenujmo jih rajši poziv ali klic Očetov za vstop v notranje palače ali kaj podobnega, kjer dobiš vsega na razpolago, kjer si z Gospodom bolj intimno domač. Vlačilna sila tega velikega povratka bo zmerom nesebična bratska ljubezen.

V januarju bova imela s pastorjem devetdnevnicu za zedinjenje. Morda bova izmenjala cerkve. Ne smem pozabiti omenjati, da smo ga zadnjič povabili na posvetitev družine presv. Srcu. Zbrali smo se v hiši našega učitelja. Dali smo mu v roke evangelij, ki ga je g. Noskor občuteno prebral. „V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu... tisti pa, ki so Jo sprejeli... so začeli prejemati milost za milostjo...“ Pastor je z nami molil posvetilno molitev. Omenjal sem Billy Grahama, baptistovskega duhovnega reformatorja, ki vabi v govorih svoje poslušavce, naj stopijo pogumno naprej in sprejmejo Kristusa kot osebnega Odrešenika in obenem pričajo zanj pred javnostjo. V par besedah sem vzporedil njegov namen z našo posvetitvijo Presv. Srcu, ki je osebna predaja božji ljubezni. Ob koncu sem ga povabil, da skupno blagosloviva tiste, ki so prišli na posvetitev. Naš „padr“ je anglikanski pastor in so mu katoliški obredi čisto blizu. Njegova svakinja je postala katoličanka. Kar pa zadeva njegovo „rokopoloženje“, kdo ve, pravi naš izvedenec za protestante jezuit p. Detienne, če njegovo posvečenje le morda ni veljavno?...

Zdaj zbiramo denar za nekega obubožanega protest. pastora, ki je nevarno zbolel. Tudi moj sedanji sosed pastor je večkrat v denarnih stiskah. Zadnjič me je na tihem poprosil za posojilo 100 rupij. Ker sem bil tudi sam bolj na „kratkem“, sem mu mogel ponuditi le 50. Nisem pa čisto gotov, če mi jih bo vrnil. Časi so težki in na obzorju se ne obljublja najboljše vreme.

Bog povrni z darovi — za darove

Sam sem na precej razsežni postaji. Delo me je pričelo utrujati. Sestanki in pridige se množijo. Marijina legija, Marijina kongregacija in konferenca sv. Vincencija so zajele faro z delom in uspehi so lepi. Poseben božji dar je naš učitelj Mitro, ki je bil budist. Vodi Santir Nir, socialni center kakih dvajset minut od cerkve. Imamo knjižnico, šivalni tečaj, tečaj za strojepiske in malo prvorazrednico. Ob nedeljah pa pride šest sester m. Terezije vodit dispanzer. Zadnjo nedeljo so postregle nič manj ko 600 pacientom. Pravi blagoslov so za naš kraj. Tam je seveda treba vsak mesec pustiti precej dolarčkov. Pa se splača. To je edini kraj, kamor se stekajo ljudje vseh vrst na branje poučnih in krščansko usmerjenih publikacij.

O. Jože Cukale DJ z bengalskim bogoslovcem. In kaj bo mali dečko v njuni sredi?

Kake tri milje na vzhod imamo šolo sv. Jožefa, ki jo vzdržuje torontski misijonski krožek pod vodstvom g. Kvasa, ali bolj točno gospoda in gospe Kavčič iz Toronta. Zvezo vzdržuje katehistinja, ki pridno dela, njo pa popolnoma vzdržuje vrla misijonska delavka gdč. Beričičeva. Luknje mi pa pomagajo pridno mašiti g. in ga. dr. Študel iz Kanade, ter moji prijatelji in rojaki iz Clevelanda. Poleg sobratov pa se najbolj odlikuje dolgoletni prijatelj g. Joško Ferkulj iz Quincyja. Zmerom je na lovu po svojem revirju za tiste, ki so v potrebi. Bog ga ohrani Bengaliji še mnogo vrsto let, tudi ko mene več ne bo. Kdo ve, kdo ga bo takrat gnjavil za mašne intencije!

Prejel sem poročilo iz Argentine in kmalu zatem od g. K. Wolbanga, da me spet čaka lepa vsota iz sklada. Že vnaprej se zahvaljujem za bratsko misijonsko pomoč, ki ima v sebi toliko več vrednosti, kolikor večje so potrebe v tej kritično lepi deželi, ki je bodočemu krščanstvu dežela obljub kljub temu, da časopisje poroča o nevarnosti, da bodo odvzete vsem misijonarjem, ki nimajo državljanstva, vize. Memento! Memento! Molite, da bi do tega nikdar ne prišlo!

Vložki

Ministrski predsednik iz Biharja g. Sinha zasluži pohvalo vseh misijonskih prijateljev, ker se je pogumno postavil za misijonarje, v brk svojim kolegom, ker so napadli v svojih govorih misijonarje, češ da izrabljajo svojo dobrotelost v prid spreobračanj. Obtožili so jih, da delijo pomoč le tistim stradajočim, ki nosijo krog vratu križec. Mini-

ster je pripomnil: Če se Biharci v tej težki uri svojega obstanka približujejo krščanskim misijonarjem, ker so le-ti, sledeč klicu svojega Boga, pustili varnost in lagodnost svojih krajev in se izpostavljajo moralni vročini biharskih planot, da omilijo usodo najbednejših, je to čisto nekaj naravnega. Obrača se ministrski predsednik na tožilce z žgočo opazko: Niti eden med vami ni maral zapustiti hladnih sob v Delhiju, da bi kaj napravil za stradajoče in od gladu umirajoče!...

Zašpurnagar je v okraju Tessil, nekje med Orisso in Biharjem. Vas je popolnoma poganska in znana, da so v preteklosti darovali bogovom človeške žrtve.

Pred dnevi sta se dve katoliški deklici vračali iz samostanske šole na počitnice k svojim staršem. Med potjo sta bili ugrabljeni in darovani, da potolažijo boga poplav: „Tako bo letina gotovo bogata!“...

Glavi dveh sestric sta bili odrezani od telesa in zakopani ob vznožju opornikov velikega jeza, katerega so gradile po največ katoliške inštitucije.

Policijski uradnik je dobil obvestilo šele sedemnajst dni po njuni smrti, kar priča, da so vaščani dobro skrivali, da ne bi zločin prišel na dan. Anonimno pismo pa je policiji odprlo oči, da je šla na delo. Na kraju so dobili okrvavljeni jopici obeh deklet. Ko sta se na večer približali vasi, je šla novica okrog in „orka“, tj. krvnik-žrec je bil takoj na delu, da opravi svoj krvavi posel. Starejša deklica je šla naprej, pravi poročilo, mlajša ji je sledila. Ko je starejša zaslišala krik sestrice, ji je hitela v pomoč, dokler tudi njo niso zgrabile roke krvnikov. Noč je zabrisala sledove. Policija je na pravem sledu za zločincem. Naj bo Getzemani in Kalvarija nedolžnih otrok začetek spreobrnjenja tiste vasi.

Spet se približuje Vižaja in z njo hladnejša doba severnovzhodne Indije. Niso več daleč veliki festivali in šolske počitnice, ki prinašajo magično veselje Indijcem. Durga festival pomeni hindujcem isto kar božič nam in mohorum muslimanom. Starejši bodo blagoslavljali mlajše in bodo v zameno uklanjali svoje sive glave, da prejmejo blagoslov otrok. Kar prehitro minejo dnevi vpitja in petja. Družine, ki se enkrat na leto snidejo, sorodniki se objemajo in si voščijo dolgo življenje in življenjski uspeh. Prijateljstva se obnavljajo ali pa ustvarjajo. Po mitologiji se boginja Durga spet vrača nazaj k svojemu možu, potem ko je prebila nekaj svetlih, veselih dni s svojimi starši. Tej boginji sledijo Bengalci. Ko se poslavljajo, ostaja žalost na njih licih. Celo moški, ki ne verjamejo več v to poezijo, postajajo zadnje dni sentimentalni.

Mnogo je izkrivljenega v hinduizmu, ki zadaja napredku velike rane. A še več je dobrega v običajih in navadah festivalov, kar je vredno, da se ohrani za zmerom.

To leto je leto vere, globoko pronicujoče v življenje in obisti vsakega kristjana. Molimo drug za drugega, da bi bili vredni in sposobni pričati za Luč, ki je Kristus, včeraj in danes in na veke!

Nikoli ni imel večje pomembnosti; sodijo, da šteje v mejah ruskega imperija največ pol milijona pripadnikov. Majhna skupina je, pa ji niso prizanesli s preganjanjem zaradi verskih in nacionalističnih razlogov.

Na sovjetskem ozemlju žive tri budistična ljudstva: Mongoli-Burjati (ki se od 1938 uradno imenujejo Burjati), Kalmuki in Turini. Prvi prebivajo v pokrajini ob Bajkalskem jezeru; drugi so živeli na obalah Volge, a so jih 1943 odgnali v oddaljene pokrajine in šele od 1957 so se ostanki tistega prebivavstva mogli vrniti na rodno zemljo; Turini so pripadali Kitajski in so bili šele 1944 priključeni Sovjetski zvezi.

Budizem obstaja v ZSSR skoro izključno v obliki *lamaizma* — kot na Tibetu in v Mongoliji. Zgodovina pripoveduje, da je vdrl med Burjate v 17. stoletju in se je tam utrdil v naslednjem stoletju. prišel je s Tibeta. Turini so postali budisti šele v 18. stoletju.

Ideološki boj

Praden obravnavamo protiversko preganjanje, je dobro poznati ideološke politične spore, ki so izbruhnili v teh treh budističnih ljudstvih po boljše-viški revoluciji. Sovjetska oblast je bila v prvem desetletju šibka, zlasti v Aziji, in njeni upi, da si pridobi vpliv na Mongolijo in Tibet po mongolskih lamah, so povzročili, da je budizem ostal nemoten skoro do 1929. Del budistične duhovščine je znal iz tega položaja dobiti nekatere ugodnosti.

Sovjetski tisk je v tem desetletju predstavljal budizem kot ideologijo trpečih ljudskih množic, kot vtelesenje revolucionarnega protesta. Oldenburg ruski strokovnjak za budizem, ga je opredelil kot nekakega predhodnika sovjetskih idealov l. 1919. Ta razlaga je bila veljavna še 1927; sprejela jo je 7. knjiga *Velike sovjetske enciklopedije*, ki je istega leta izšla; tam se trdi, da je med najvažnejšimi razlogi za to razlago dejstvo, da je budizem „ateističen“.

Ta ideološka linija je včasih vodila v naravnost groteskno politično prakso: komunistično gibanje se je posluževalo meniških lamaističnih šol, da je v njih pripravljalo voditelje za osrednjo Azijo; zborovanje sovjetskih budistov l. 1926 je zatrjevalo, da sta si budizem in komunizem v mnogem enaka; manjšinska skupina med lamami je branila podobne teze.

Agvan Dordžiev, vodja budistične skupnosti v ZSSR, je naravnost trdil, da med budizmom in sovjetskim režimom ni nasprotij ne na idejnem ne na političnem področju. Nekateri njegovi somišljeniki so govorili, da je Budov duh živel v Leninu, drugi so postali člani Zveze brezbožnih borcev, saj je, kot so dejali, budizem ateistično verstvo.

Ko je Stalin dosegel neomejeno oblast, torej v letih 1928-1929, se je ideološka linija spremenila. Partijski tisk je objavljaval številne članke, ki naj bi dokazali, da budizem in komunizem ne gresta skupaj. *Velika sov-*

jetska enciklopedija (izdaja 1951) označuje budizem kot orodje fevdalnih gospodov za izkoriščanje delavskih množic: „Reakcionarnim idejam budizma se, tako kot idejam drugih verstev, postavljajo nasproti napredne ideje znanstvenega pojmovanja sveta, in te pritegujejo vedno bolj delovne množice.“ To negativno razmerje do budizma je poslej ostalo nespremenjeno.

Mongoli-Burjati

Njihova dežela je 1917 štela 37 samostanov različnih velikosti, lam je bilo 14.000; leta 1923 se je njih število vzdignilo na 15.000 in odprli so nekaj novih samostanov. Od tega leta dalje pa so komunisti potrpežljivo in previdno začeli delovati, da oslabe budistični vpliv. Leta 1928 je bilo ob 73 meniških šolah 119 državnih in leta 1929 je bilo sovjetskih zdravnikov komaj za eno osmino lamaističnih; eden največjih samostanov je bil središče tibetanske medicine. 1926 so zborovali sovjetski budisti, kot je bilo že omenjeno, in istega leta se je ustanovil osrednji svet tibetanske medicine.

Po navodilih iz Moskve so krajevne oblasti začele 1929 z resničnim preganjanjem, zaprle so prvi samostan in zmanjšale število lam na 6900. Prganjanje je z vsakim letom postajalo hujše, samostane so drugega za drugim zaprli, lame pa vrgli v zapor ali odpeljali. L. 1934 so pregnali celo Agvana Dordžieva, ki je 1937 umrl v ječi v Ulan Ude. Ta datum pomeni tudi zaključni del likvidacije budizma, zaton meništva, zaprtje poslednjega samostana in budističnega templja v Lenigradu.

Kalmuki

Na kalmuškem ozemlju so l. 1916 registrirali 1603 svečenikov (geljun) in 70 samostanov (kurul). Sovjetski oblastniki so tudi tod delovali po stopnjah. L. 1923 je videlo prvo zborovanje kalmuškega budističnega klera, ki je medtem dosegel število 2840, mladina je še vedno prejemale v budističnih šolah tradicionalni pouk. Tudi na tem ozemlju se je pravo preganjanje sprožilo l. 1929.

Število svečenikov je padlo na 70. Množične deportacije leta 1943 so pomenile dokončno prenehanje vsake verske dejavnosti. Ob rehabilitaciji in povratku l. 1957 so znova odprli majhen budistični tempelj; oskrbuje ga nekaj svečenikov.

Tuvini

V Tuvi sta drug ob drugem živela lamaistično verstvo in stari šamanizem. 1921 je bila oklicana ljudska republika Tuvinov; bila je odvisna od Moskve, a še ni bila priznana. Budizem je neovirano obstajal do 1929 in predsednik ministrskega sveta je bil bivši lama. 1928 so s finančno podporo sovjetskega režima budisti iz Tuve priredili zborovanje; ob zaključku je krajevna vlada razglasila zakon o ločitvi verstva in države, a v razliko do splošne sovjetske zakonodaje so tu prepovedali protiversko propagando. V celotnem prebivav-

stvu 60.000 duš je Tuva štela l. 1920 dvaindvajset samostanov in 2.000 lam.

1929 se je tudi tu začelo protiversko preganjanje, vendar je aretacija lam in antibudistična propaganda izzvala tako nezadovoljstvo med ljudstvom, da so gonjo za nekaj časa ustavili, niso pa znova odprli zaprtih samostanov. Danes se čudno sliši, da je tedaj komunistična partija sprejemala za člane tudi budistične vernike.

Velika čistka l. 1937 je znova poostrila položaj, ni pa ji uspelo budizem uničiti. 1944 je bila ljudska republika Tuva vključena v ZSSR, „ker je to sama želela“, kot pravijo sovjetski viri. 1949 so izvedli popolno kolektivizacijo in z njo novo preganjanje lam. O sedanjem položaju ni zanesljivih podatkov; zdi se, da je 1960 bilo še kakih sto lam.

Po vojski

Tu navedeni podatki se nanašajo na verske razmere med Burjati, a označujejo okoliščine vseh budistov v ZSSR, saj je njihovo središče prav v Burjatiji.

Od vojske do 1949 ni nihče v ZSSR govoril o budizmu, potlej je msovska vlada prišla na misel, da bi po svojih budistih mogla pridobiti vpliv na ostale aziatske dežele. Zaustavili so ideološki boj proti budizmu, njegovim svečenikom so dovolili nekaj delovanja in za 1952 so objavili zelo visoko število vernikov. Vse skupine so podredili Osrednjemu budističnemu svetu s sedežem nedaleč od Ulan Ude; na čelo so mu postavili moža z imenom Bandido Hambo Lama Lobsan Nipa Darmaev. 1950 je ta budistična centrala glasno obsodila „krvave zločine ameriških napadavcev v Koreji“, 1952 je Bandido Hambo Lama med verskim zborovanjem za mir v Zagorsku v govoru odobril in podprl sovjetsko zunanjo politiko. Ko je U Nu, birmanski predsednik, prišel 1955 v Moskvo, je moral poglavar sovjetske budistične skupnosti biti navzoč pri uradnih sprejemih, da dokaže „versko strpnost“ režima. In ta inštrumentacija se nadaljuje. Sovjetska propaganda za inozemstvo poudarja kar naprej, da morejo budisti v ZSSR živeti v miru; ni pa statistik in 1958 ni bilo v celi Sovjetski zvezi več kot 5 budističnih samostanov. Ko je bil 1956 izvoljen v ZSSR nov vrhovni poglavar budistov, je bilo zraven 150 zastopnikov budističnih skupin. Prebivavstvo Burjatije je čeloma še zvesto verskim opravilom; to se da posneti iz uradnega sovjetskega tiska, ki prezirno poroča, kako se na praznike stotine in tisoče ljudi zgrinja v samostane in kako so neredko videti na hišah kolhoznikov plakati s svetimi besedili.

(Iz mesečne revije Russia cristiana, Milan, leta VIII, julij-avgust 1967, str. 21-24. — Poslovenil Alojzij Geržinič.)

Vsak drobec resnice in ljubezni vodi h Kristusu.

MOLITVENA OSMINA

P. Franc Svoltjšak DJ

Prvi je prišel na misel, da bi opravljali molitveno osmino za zedinjenje od 18. do 25. januarja, ameriški anglikanski duhovnik Watson. Toda njemu ni useplo, da bi to osmino razširil, da bi postala svetovna molitvena osmina. Papež Pij X. jo je katoličanom priporočil že leta 1909. Toda šele čez 25 let se je začela širiti med vse kristjane. Božja previdnost je za to nalogo izbrala skromnega lijonskega duhovnika Pavla Couturiera. Mnogi delavci za zedinjenje njega omenjajo. Oglejmo si nekoliko njegovo delo.

V francoskem mestu Lyonu, kjer je abbé Couturier bival, je kardinal Maurin vsako leto vabil k molitveni osmini za zedinjenje. Osmino so oznanili tudi v pokrajinskem verskem časopisu *Semaine Religieuse* — verski teden. Abbé Couturier, ki se je poznal z mnogimi ruskimi naseljenci, kateri so se v Franciji naselili po prvi svetovni vojni, je goreče molil za njih spreobrnjenje, toda bolj zasebno.

Leta 1932 si je zaželel preživeti mesec dni v kakšnem samostanu, da si nekoliko popravi zdravje. Prijatelj mu je svetoval, naj gre v belgijski benediktinski samostan Amay-sur-Meuse. Abbé Couturier se je nenadoma znašel sredi samostanske družine, ki je živela za zedinjenje. Redovniki so vsak dan molili za zedinjenje, vsak dan so darovali Kristusovo daritev v bizantinskem obredu, en dan v grškem, en dan v staroslovanskem jeziku.

Abbé Couturier je dobil v roke knjižico ustanovitelja te opatije, dom Beauđuina o delu za zedinjenje. V tej knjižici je bilo zanj nekaj novega. Pisatelj odgovarja na vprašanje, kaj je to katoliški duh. To je smisel za vesoljno Cerkev, za vso Cerkev. Potrebno je iti preko ozkih mej narodnega pojmovanja Cerkve. Kristus je namesto ozkega pojmovanja narodne židovske sinagoge postavil vesoljnost. Vživimo se v druge. „Postanimo z Bizantinci Bizantinci!“ Tako kot postanejo misijonarji v Indiji Indijci, na Kitajskem Kitajci. Berimo grške svete očete, spoznavajmo vzhodne obrede, pogovarjajmo se s pravoslavnimi. Našemu rimskemu duhu pridružimo še vzhodno dušo. Gojiti moramo skesanost zaradi krivičnih sodb o vzhodnih kristjanih.

Menihi opatije Amay morajo moliti za ločene brate in morajo biti posebno gostoljubni do vsakega pravoslavnega.

Te misli so abbé Couturierja prevzele. In še nekaj je nanj silno delovalo. V tej opatiji je dobil v roke zapiske kardinala Merciera o pogovorih, ki so bili v letih 1921 do 1925 med angleškim lordom Halifaxom in francoskim lazarištom Fernandom Portalom o zedinjenju anglikanske Cerkve s katoliško. Ti razgovori so bili v kardinalovi pa-

Pavel VI. in carigrajski patriarh Atenágoras I. sta s svojim trikratnim srečanjem napravila velik korak k zedinjenju.

Skupna molitev katoliških in pravoslavnih škofov; v sredi Pavel VI. in Atenagoras

Kristusova velikoduhovniška molitev:

... da bi bili vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal. (Jan 17, 21.)

MOLITEV NAS ŽE

Koncil izraža svoje prepričanje:

... da sprava vseh kristjanov v edinosti ene same in edine Kristusove Cerkve, presega človeške moči in zmožnosti. Zato postavlja svoje upanje popolnoma v Kristusovo molitev, v Cerkev, v Očetovo ljubezen do nas in v moč Svetega Duha.

ZDAJ ZEDINJUJE

lači v Malinesu. V teh pogovorih piše kardinal Mercier o važnosti osebnih razgovorov.

„Naši pogovori so bili zasebni. Bili so prijateljski, poučni, spodbudni. Nobena knjiga ne more nadomestiti osebnega pogovora. Pogovor razodeva notranjost, ki se ne da izraziti s pisano črko. Ljudje so ustvarjeni drug za drugega. Ni redko, da se zelo dobro razumejo takšni, ki so si prej bili čisto tuji, ki so mislili celo, da so si sovražni...“

Razprave so potekale ure in ure v vedrem ozračju, čeprav nismo bili vedno istih misli. To zблиževanje src sicer še ni zedinjenje v veri, je pa priprava k temu.

Ljudje, ki dolgo žive odtujeni drug od drugega..., so slabo pripravljene, da bi sprejeli dokaze drugih, pa naj bodo ti še tako močni.

Potrebno je pripraviti srce... Tudi Tridentinski cerkveni zbor je najprej govoril o pripravi srca, potem šele o opravičenju...“

Torej važnost razgovora. Abbé Couturier je odkril zelo važne reči.

Ko je odhajal iz opatije Amay, je Couturier nesel s seboj nekaj ruskih ikon in predvsem nove misli. Prepisal si je tudi oporoko kardinala Merciera, ki se glasi: „Da bi se zedinili, se moramo ljubiti. Da bi se ljubili, se moramo poznati. Da bi se spoznali, se moramo srečavati, se pogovarjati...“ Abbé Couturier je nesel s seboj sklep, da bo delal za molitveno osmino, za zedinjenje vseh kristjanov.

Bil je zbran duhovnik in vztrajen delavec. Naslednje leto 1933 je organiziral molitveno tridnevnic v Lyonu. Iz Pariza je povabil ruski zbor, da je zapel ruske pesmi. Organiziral je razstavo ruskih in grški ikon. Povabil je svojega prijatelja p. Valensina DJ, da je imel predavanja. Kardinal in škofje so bili v častnem predsedstvu... Bil je nov način dela. Uspeh je bil temu primeren.

Naslednje leto 1934 je od tridnevnice prešel na osem dni. Organiziral je govore, koncerte, prireditve v raznih cerkvah in dvoranah. Sodelovali so ruski zbori.

Naslednje leto 1935 je bilo navzočih že več sto ruskih pravoslavnih vernikov. Couturier je hotel, da bi skupaj molili za zedinjenje. Prosil je njihovega metropolita Eulogija, naj dovoli, da njegovi pravoslavni verniki pridejo k skupni molitvi s katoličani. Dovolil je. Tudi v ruskih kapelah v Lyonu so tiste dni govorili o zedinjenju in molili za zedinjenje.

Abbé Couturier je začel razpošiljati vabila in knjižice raznim samostanom v Franciji in Angliji. Plamen njegovega srca se je širil. Vabil je k molitveni osmini tudi nekatoličane.

Pravoslavni metropolit Eulogij mu je odgovoril, da bodo pravoslavni sodelovali pri molitveni osmini za zedinjenje, toda za takšno zedinjenje, pri katerem bodo ohranjene vse njihove posebnosti...

Abbé Couturier je s 54 leti prijel za pero in napisal članek o psihologiji molitvene osmine. Bil je revolucionaren. Dolgo ni mogel dobiti časopisa, ki bi članek objavil.

V tem članku razlaga, kako so kristjani v notranjih težavah: na eni strani si želijo edinost, na drugi strani pa spet želijo ostati zvesti svoji Cerkvi in veri svojih očetov. Molitvena osmina hoče in more premostiti to težavo. Zato jo moramo imenovati kar: Molitev za zedinjenje kristjanov. Ne govorimo več o spreobrnjenju pravoslavnih, anglikancev, protestantov. To je boleče. Govorimo o molitvi za posvečenje katoličanov, pravoslavnih, anglikancev in protestantov.

Na začetku razkolov je bil greh. Ta greh priznajmo najprej mi katoličani... Zato predlaga dolgotrajni konfiteor, spovem se... ponižno priznanje napak, molitev in pokoro. Molimo za takšno edinost, kot jo Bog hoče, in s takšnimi sredstvi, kakor jih Bog hoče.

V tistem času so Couturierove misli vzbujale dvom in nezaupanje. Kronane so bile na II. Vatikanskem cerkvenem zboru, kjer je sv. oče Pavel VI. prvi dal zgled takšnega priznanja in kesanja.

Iz Lyona se je molitvena osmina začela širiti po drugih francoskih mestih. Pri njej so sodelovali pravoslavni in protestanti, ki so jo opravljali skupaj s katoličani. Podobno je bilo na bližnjem Vzhodu, v Libanonu. Ruska sinoda izseljencev jo je za svoje pravoslavne sprejela leta 1936 v Sremskih Karlovcih. Tudi anglikanci so se odzvali. 20 njihovih škofov s kanterberijskim na čelu se je zavzelo za molitveno osmino.

1936. so jo sprejele reformirane ali protestantske Cerkve v Franciji, potem švedska luteranska, švicarska reformirana... in še druge.

Slovinci smo potrebo po zedinjenju čutili bolj ko drugi. Zato smo molitveno osmino **opravljali po naročilu** naših škofov že davno pred vojno. Po cerkvenem zboru jo molimo v novem duhu, z novim razumevanjem.

Pospeševati obnovitev edinosti med vsemi kristjani, to je eden izmed glavnih ciljev drugega vatikanskega cerkvenega zbora. Kristus Gospod je namreč ustanovil eno in edino Cerkev. Razdeljenost čisto gotovo nasprotuje Kristusovi volji, je svetu v pohujšanje in v škodo najsvetejši stvari, namreč oznanjevanju evangelija vsemu stvarstvu.

Odlok o ekumenizmu.

Slavesni dogodki

Oče IVAN OBALA, Afrika

Tako ne gre. Tudi jaz sem tega mnenja. Govoriti namreč o dogodku, ki je preteklost in že predpreteklost. Potrpite! V tem svetu, ki se mu strašno mudi, drveti po vseh poljih in področjih, ne vem, kam bi se obrnil. A vedite, da je čez dan tisoč in eno opravilo. Zvečer se oči v nekem hipu zapro — hočeš ali nočeš, to je naravni zakon — in: lahko noč!

Večkrat že se mi je zgodilo, da sem začel pismo: „Ljuba mama!“, potem pa pustil ta blagoslovljeni list več dni na mizici. Skušal se bom spraviti na tekoče, ujeti korak z novimi časi, a zdaj me navzlic temu pustite povedati kaj o našem žegnanju.

Res je, 25. junij je daleč. Za vas, zakaj zame je svež kot le kaj in blizek, je včeraj.

A ravnajmo po redu. Sobota, 24. junija. Sobota, kot jih je toliko, kot so vse. Dninarji so končali delovni teden in pričakujejo zdaj mezdo. Dečki s piščalmi pod pazduho odhajajo domov, da tam prežive nedeljo. Jaz poskušam v svojem uradu (če morem tako imenovati svojo kamričo) pripraviti načrt za jutrišnji praznik. A kaj govorim o načrtih!

Pred vrati stoji pet deklet, krepkih, visokih in v prav toliko minimalnih krilih in s trajnimi kodri po najnovejši modi. V misijonu so se dva meseca učile katekizem. So protestantke in do včeraj so to bile do nohtov na nogah. Zdaj so tu pripravljene in utrjene v vsakem vprašanju iz katekizma — hočejo biti krščene. In to hočejo danes, kajti jutri žele prejeti obhajilo z ostalimi.

Pustiti moram vse in razpustiti urad.

Obred zahteva svoj čas. Dasi je koncil iztrebil toliko stvari, vendar ostane toliko kretenj, maziljenj, poklekov in molitev.

Te nove bojevnice obljublajo, kolikor in kadar morajo obljubiti, medtem ko se odpovedujejo ne le vsemu satanovemu blesku, marveč sploh vsemu. Domitila hoče v bolj vznesenem poletu velikodušnosti in gorečnosti stopiti naravnost v samostan, postati redovnica. Ima pa že svojega fanta, ki jo čaka z odprtimi rokami; zdaj hoče dekle združiti obe stvari. Bomo videli!

Morali bi jih gledati, kako so žarele v veselju in sreči. Bile so kot petero piščet, ki so komaj zlezla iz jajčnih lupin. Medtem so se njihove tovarišice in prijateljice vrtele v vratolomnih in vrtoglavih pleših, prepevaajoč pesmi, katerih vsaka je podobna trilčkomi in krikom.

Na večer je ozračje postalo bolj žarko. Nепrestano prihajanje. To so bili najbolj oddaljeni: na pot so se odpravili že zjutraj (peš, se razume), pa prihajajo šele zdaj. Ubožci! Ne, bolje: silaki! Prostor tu v misijonu pa je, kar pač je, in da bi nastanil vse tako, kot je prav, bi moral delati čudeže. Ker pa nimam te sposobnosti, se omejim na to, da jim pokažem prostore, kjer bi lahko zložno prenočili. Za prehrano ni nobenih težav, saj ima vsakdo s seboj nekaj krompirja in prgišče moke.

Za devetdnevnicu je ta večer cerkev kar nabita. Vsi molijo kot ne zlepa in petje sestavlja nepopisno večglasje, vsakdo poje, kakor more in več, kot more. Na srečo je cerkev postavljena na trdne temelje, sicer ne vem...

Zaspati to noč? Nemogoče. V vsakem kotu prepeva kakšna skupina, malo zato, da ubije čas, malo zato, da pozabi, kako to noč ležišče ni mehka postelja, temveč trd tlak iz cementa.

Bojno petje

25. junija. To jutro ni potrebno znamenje za vstajanje — že ob petih se zasliši na trgu neznansko hromenje. Ni slabo: napoveduje se dan bitke. Stopim na plan, in prvi, ki ga srečam, je Rafael ali šepce, kot mu po navadi v šoli rečem. Je krepak učitelj, železne pesti, širokih misli in velik zagovornik vsega, kar je razglasil koncil, četudi o koncilu ve kaj malo, prav kakor njegovi kolegi. Pove mi, da je utrujen, in mu verjamem, kajti pešačil je celo noč. Njegova vas, kjer poučuje in kjer se ga boje kot drugega Savonarola, je oddaljena nič več kot 60 km. In prehoditi 60 km z eno samo nogo ni šala.

Tisti, ki se hočejo spovedati, so prišli včeraj zvečer. Presneto jih je veliko; kje so vsi ti našli kotichek? Sreča je, da smo trije, ker nam domačinoma je prišel na pomoč duhovnik iz najbližjega misijona. Ob takih prilikah — ne vem, če je prav, da povem — človek ne gleda na malenkosti. Vsakomur bi bilo treba reči besedico spodbude. A kako to storiti? Dan, vsaj tale, bi moral šteti 48 ur. V resnici pa se prva maša začne ob osmih, druga, slovesna, pa ob enajstih. Treba se je torej požuriti. Dobre duše! Povedati moram, da sem bil ves teden okoli na spovedovanju. Nič ne pomaga! Predvčerajšnjim so se spovedali, danes so spet tu. Sikukuu (praznik) ne velja nič, nima vsebine brez spovedi. Česa pa se imajo spovedati? Da so opustili jutranjo ali večerno molitev, ali da sta si mož in žena to ali ono rekla.

Komaj dobro pridemo od prve maše, že začenjajo prihajati kamioni. Da, resnično, kamioni. Ljudje iz oddaljenih vasi so najeli kamione. Samo štirje so tu, zakaj dva sta se po poti polomila in trije niso mogli priti. Vse je zaprašeno, a to nič ne de; v misijon vstopajo prepevajoč, to pot slavespev Mariji. Pravi veletok. Skupaj s tistim, ki kar naprej doteka, se zdi morje. Stiski rok, pozdravi in novice, vse obenem. Potem pa v skok, da si pribore mesto čim bliže spovednici in da v naglici

Prefekt Propagande kardinal Agagianian s skupino Afričank

opravijo. Ni bogvekej toplo, pa se je vendar treba potiti. Vstopiti hočejo vsi obenem, napenjajo glasilke in grlo in kriče, da se je treba postaviti v vrsto. Vtis imaš, da so vsi gluhi. Zato pa je hrušč zunaj in hrušč v cerkvi.

Pa to še ni dovolj. Prihajajo dečki iz bližnjih, pa tudi iz daljnih šol, kot npr. iz Njamahove — štiri ure hoda. Na čelu učitelj, za njim kapelnik z bobni in piščalmi. Ubogi bobni! Ne vem, kako napravijo, da zdrže te silne udarce. In znova petje! Nenadoma je videti ne trgu sedem godb, ki se pomikajo nazaj in naprej, se prepletajo in preHITEVAJO.

Pa naj se maša prične ob enajstih! Pravkar zvoní dvanajsto, ko stopi mašnik iz zakristije. Cerkev je natlačena, v njej ni več prostora niti za eno muho. Mamice z otroki se morajo zadovoljiti s tem, da maši slede zunaj, saj je z drobižem nemogoče vstopiti in kdo bi tudi bil kos glasbi teh emeravčkov?

Maša se poje v latinščini; en zbor sestavljajo šolarji iz Itulike (to je, vsi krščenci te šole), drugega pa vsi ostali. Nikoli še nisem videl česa podobnega. Počutim se kot v sikstinski kapeli. Vmesni spevi so

nekaj posebnega, prirejeni so za dva ali tri glasove in dobro harmonizirani

Obhajil je toliko — brez števila, za obhajanje pa sva dva! Kakšna gneča!

Po maši je procesija. Moram priznati, da so se vsi učitelji izkazali; vlada čisto evropski red. Niti eden ne izstopa iz vrste. Vsaka vas je skupina zase s svojimi pesmimi in molitvami. Vaščani iz Ukverera so imeli na sporedu tudi pesem, ki so jo spremljali s ploskanjem in ji tako dajali ritem. To je bilo nekaj novega celo zame.

Blagoslov smo podelili zunaj, saj ne bi bilo mogoče znova urejeno vstopiti v cerkev.

Pol treh popoldne je. Vse je končano. To se pravi, končan je verski del. Ljudje od blizu, ki se bodo lahko vrnili domov zvečer, se vsujejo na nogometno igrišče, tisti iz kamionov pa odrbze med prepevanjem in zaviti v oblak prahu.

Zdaj se začenja veselica: plesi, igre in glasne pivske družbe. Da, tudi pivske družbe, kajti v hipu se iz vseh kotov pojavijo steklenice ulazija (domače pijače). Morali bi videti, kaj se dogaja. Z opisovanjem se vse izgubi, razen tega ni mogoče opisati vseh nadržbnosti in prav te nadržbnosti bi zaslužile posebno obdelavo. Plesov je vseh vrst, tudi divji in razpuščeni twist. Nenehno potresanje nog in vsega ostalega. Popevke in smeh brez konca. Vsak bi se rad s čim postavil; po zaslugi pijače izvajajo nekateri točke, o katerih sami ne vedo, kje so se jih naučili ali kdaj so jih videli.

Pritiskati fotografski aparat nima smisla; vsi se gibljejo in nihče nas ne razume. V prvem mraku je še opaziti razne poskuse plesa. Poslednji zupuščajo igrišče vaščani iz Njamahave. Le kdaj bodo dospeli domov? Verjetno je, da niso od jutra ali celo od včerajšnjega večera nič použili. Imam vtis, da na to niti ne mislijo. Kadar morajo ti ljudje plesati, popijejo kaj in že so na mestu.

Tudi jaz končam, sicer so ti listi v nevarnosti, da se še več dni praše na mizici. Rečem samo, da smo bili zadovoljni vsi.

Kadar hodiš po teh vaseh, ti včasih omahnejo roke zaradi hladnosti, ki jo opažaš. Učitelji tožijo, da kristjani ne prihajajo k molitvi, da dečki rajši pasejo govedo in drobnico, kot da bi hodili v šolo. A glej, ko pride praznik, žeganje v misijonu, čutijo, da morajo priti vsi, tudi če je treba odriniti kak denar za najeti kamion.

Priznam, da včasih preveč pričakujemo. Tudi tu gre svet naprej in zavirati nekatere stvari, hoteti, da se vsi čez noč spremene v svetnike, je zahteva, ki ne upošteva ne načina ne časa. Vera živi in živi bolj, kot bi se zdelo. Pustimo, da deluje čas. Kipenje in posebnosti, ki so predvsem pojavi mladosti, se bodo same pomirile in vse se bo povrnilo v spokojno, normalno stanje.

Poglavitno je moliti z željo, da se reši, kar je potrebno.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

BUENOS AIRES

MISIJONSKA NEDELJA IN SLOVO S. SILVE ŽUŽEK

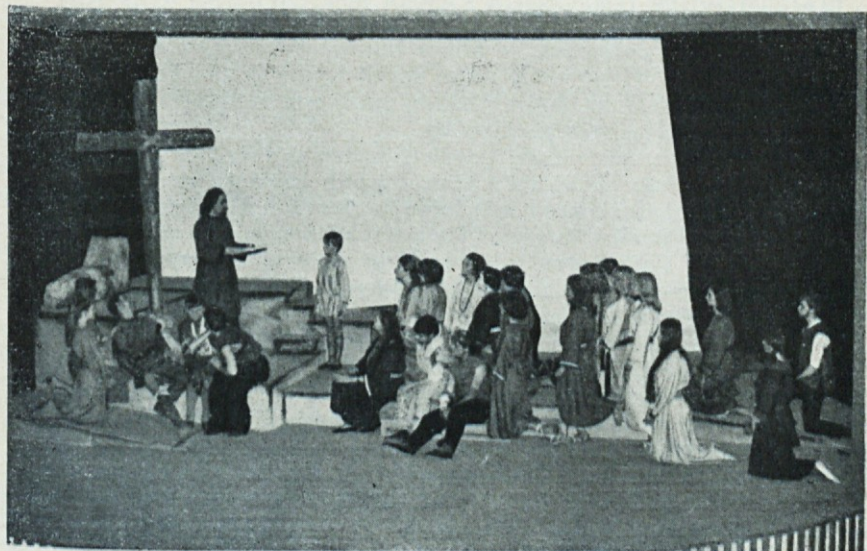
Misijonska nedelja je bila tudi letos skrbno pripravljena. Po vseh okrajih, kjer imajo Slovenci svoje domove, se pravi v San Martínu, v San Justo, v Ramos Mejía, v Carapachaju, v Moronu in v Slovenski vasi, sta pred in po misijonski nedelji imela nekake „misijonske shode“ gg. Lenček in Sodja. Glavna ideja vseh prireditev je bila: misijonski poklici. Poleg idejnega predavanja je g. Lenček podal nekaj primerov, kako so dobili misijonski poklic slovenski misijonarji in ob tem nekako podal slovensko misijonsko zgodovino. Nato je bil razen v enem primeru podan lep dokumentaren film o japonskih mučencih. V nekaterih krajih so lokalni prireditelji poskrbeli še za kako točko: petje ali deklamacijo. Povsod pa je bil obisk lep, mnogo večji kot lansko leto. Novi, odhajajoči misijonar č. g. Buh CM je pa imel misijonska predavanja o Madagaskarju in Indiji s skioptičnimi slikami v daljni Mendozi in celo v Bariolah.

Vrh proslave misijonske nedelje pa je bil Simčičev „Krst pri Savici“, v kar sta vse svoje sposobnosti in trude vložila gg. Jeločnik in Beznik. Režija g. Jeločnika, seveda ne brez sodelovanja do kraja požrtvovalnih igravcev (okrog 40 oseb), je sijajno uspela. Tako je bila misijonska misel dostojno prezentirana. Na predvečer misijonske nedelje je za uvod spregovoril msgr. Orehar in s tem pričel „teden vere“, ki so z njim argentinski Slovenci proslavili leto vere. Na samo misijonsko nedeljo je o misijonski misli, posebej o nujni potrebi misijonskih poklicev spregovoril urednik Katoliških misijonov. Pri tretji predstavi, na vigilijo vseh svetnikov, pa smo imeli krasen in nadvse učinkovit uvod v igro: slovo nove misijonarki s. Silve Žužek. V slovo ji je spregovoril msgr. Orehar v imenu dušnega pastirstva, v imenu Katoliških misijonov njih urednik, v imenu laikov g. Loboda, predsednik Misijonske podzveze, križ in šopek rož sta misijonarki in rože tudi njeni mami podarila bratec in sestra Loboda. Nazadnje je v mirnih, vere polnih besedah spregovorila misijonarka sama. Polna dvorana je prisluhnila in po igri so prihajali premnogi, da se še osebno poslove od S. Silve. To je bila gotovo najlepša proslava misijonske nedelje.

Cez dva dni se je nova misijonarka odpeljala. Na letališče sta poleg sorodnikov prišla tudi gg. Lenček in Sodja, da se od nje poslovita v imenu vseh misijonskih prijateljev. Občudovala sta, kako mirno, preprosto, pogumno sta se poslovili zlasti mati in hči. Saj s. Silva je osmi otrok, ki ga je g. Žužkeva na poseben način darovala Bogu, in tretja hči, ki gre naravnost v misijone. Naslednjo soboto je bila s. Silva že v Ugandi.

Dva prizora iz „Krstu pri Savici“: starešina Staroslav daruje poganskim bogovom; krščanski misijonar oznanja evangelij na blejskem otoku.
(Foto Janko Hafner)

Takoj po prihodu se je oglasila s temile besedami:

„Castiti g. Lenček! imela sem namen napisati Vam zahvalno pismo obenem z opisom mojega potovanja, prvih vtisov v Ugandi, opisom našega misijona in Vam poslati tudi nekaj slik. Ker ne morem priti do časa, naj bo vse to drugo za prihodnjič, danes pa naj se iz vsega srca zahvalim Vam, vsej Misijonski zvezi, posebno še g. Lobodi in njegovima otrokoma in vsej slovenski skupnosti za prekrasen sprejem, odlično režirano igro, poslovlilo in krasna darila: plošče, knjige in seveda še za tako velikodušni dar: 200 dolarjev. Bog naj Vam povrne vse! Moje povračilo pa naj bo zvesta služba Bogu in Cerkvi v tej deželi.

Kot sem že prej omenila in prosila, če smem polovico daru odstopiti moji sestri Janji, ker so pri njih potrebe še večje, povem, da sem imela takoj priliko to storiti, kajti prišla me je čakati na oddaljeno letališče Entebbe. Ostalo pa sem izročila naši prednici, ki me je vprašala, če nam je prav, da denar uporabimo za posteljnino, kajti nujno potrebujemo rjuh za odrasle bolnike in otroke. Seveda sem ji rekla, da je denar podarjen za misijon in kakršnekoli potrebe. Rjuhe smo že kupili in vse sestre, posebno prednica, so me prosile, naj se Vam v njihovem imenu zahvalim za velikodušni dar. Plošče smo že poslušale, zelo so jim všeč. Praviijo, da ne vedo veliko o naši kulturi in da jim bo v veliko pomoč. Knjige so tudi zelo lepe. Križ, ki ste mi ga tisti večer izročili, mi krasijo mizo v spalnici. Tako me vedno spominja na cilj, zaradi katerega sem sem prišla. Vidite, koliko ste mi dali, da me vedno na Vas in Slovence v Argentini in po svetu spominja. Daj Bog, da bi bili vedno združeni ne samo v molitvi in duhu, ampak tudi pismeno in kasneje zopet osebno.

BLAGOSLOVITEV TEMELJNEGA KAMNA MISIJONSKEGA KOLEGIJA

V nedeljo, 19. novembra, je bila v Baragovem misijonišču lepa slovesnost. Ob tretji uri popoldne so se zbrali ljudje iz Slovenske vasi pa tudi mnogi iz bližnje in daljne okolice, predvsem sorodniki dijakov, ki že študirajo v Baragovem misijonišču.

Proti stavbišču se je začel pomikati sprevod s križem na čelu, sledile so narodne noše otrok, nato vseh dvajset gojencev zavoda v ministrantskih oblekah in končno misijonarji. Obredno slovesnost blagoslovitve temeljnega kamna je opravil superior Baragovega misijonišča g. Ladislav Lenček CM. Ko so izdonele fanfare in so se ljudje približali prostoru, kjer bo temelj blagoslovljen, je g. superior začel pobožnost z molitvijo k Svetemu Duhu.

Nato je povzel besedo prefekt zavoda in razložil pomen dneva s temile besedami:

Današnji dan ima za seboj polstoletno zgodovino. Če ne bi pred 50 leti misijonarji sv. Vincencija Pavelskega prevzeli nase nalogo, da širijo misijonsko misel med slovenskim narodom, da v ta namen izdajajo Katoliške misijone, organizirajo pomoč slovenskim misijonarjem in nadaljujejo z Misijonsko mašno družbo, bi verjetno današnjega dne ne bilo.

Ko je v domovini leta 1945 to delo moralo zastati, se je preselilo v

tužno: pred dvajsetimi leti že so začeli spet izhajati Katoliški misijoni, ustanovila se je Misijonska zveza, delo za misijonarje; in ko so lazariisti zašli v Slovensko vas, so v njeni sredi postavili Baragovo misijonišče, misijonski center, ki je še vedno edini za vse Slovence po svetu. In danes postavljamo temelj delu, ki je samo dosledno dopolnjevanje nekdanj sprejete naloge. Kaj pa je danes bolj važnega kot to, kar so misijonarji že pred 50 leti s pogodbo sprejeli za svojo posebno nalogo: vzgoja misijonarjev.

Misijonski zavod, katerega temeljni kamen danes polagamo in blagoslovljamo, mora postati srce Baragovega misijonišča. Razumljivo je, da misijonarji skrbe za dušno pastirstvo med okoliškimi Slovenci. V ta namen stoji med nami cerkev, česar do zdaj nima še nobena slovenska skupina v Buenos Airesu. Popolnoma naravno je, da njihovo delovanje sega v okolje, zato farni kolegij, ki je zbral že nad 300 otrok iz argentinske okolice. In popolnoma naravno je, da bodo morali prevzeti tudi župnijo za argentinsko govoreče vernike. In še in še se jim ponuja delo v bližnji in daljni okolici. A misijonarji nikdar ne bodo pozabili, da je prvobitna naloga Baragovega misijonišča: misijonsko delo in pri tem delu najvažnejša in najbolj aktualna naloga: misijonski poklici.

V tem Misijonskem kolegiju naj bo šola misijonske miselnosti; iz nje naj bi izšli misijonarji: duhovniki in laiki, ki bi delali v misijonih ali v zaledju. Vsa zasnova vzgoje in študija je taka, da bo vsakemu gojencu danc popolna svoboda, pa tudi vsakemu, ki bo sodeloval, taka vzgoja značaja in krščanske osebnosti, da bo Bog mogel med fanti izbirati svoje poslance.

Zavedamo se odgovornosti; zavedamo se, da more imeti kdo pomisleke, zavedamo se celo tega, da z današnjim dnem tvegamo važno podjetje. A iti moramo naprej, saj gre za božje kraljestvo, ne za naš dobrobit. Krepi nas beseda Pavla VI., ki jo je pred kratkim rekel Klari Ljubič, ustanoviteljici ognjiščarjev, ki danes štejejo že milijon članov: „Treba je moliti, upati si, včasih je treba tudi kaj tvegati.“ Z vašo pomočjo, dragi misijonski prijatelji: molimo, upamo in zaradi ljubezni do Cerkve in njenega dela tudi tvegamo.

Po govoru je ob asistenci vikarja in asistenta g. Janeza Petka CM g. Lenček s pomočjo zidarja g. Vilfana najprej vzdal listino in nato temeljni kamen blagoslovil. Po končanih molitvah pa so raz zvonik zadonele slovenske Marijine pesmi, ki jih je pred kratkim posnel na plošče argentinski slovenski zbor Gallus. Med tem se je sprevod ministrantov in duhovnikov vrnil. Vrnili so se tudi vsi ljudje in posedli okoli miz, da najprej poslušajo kratek koncert obel zborov Slovenske vasi, otroškega in zbora odraslih. Ostali pa so v lepih pomenkih na dvorišču vse do poznega večera.

Tako je dan zares lepo, pristrčno potekel in delo na stavbišču se bo s podvojeno vnemo nadaljevalo. Bog daj, da bi z novim zavodom Baragovo misijonišče postalo res to, kar želi biti: živo središče misijonske misli in uspešno vzgojevališče novih misijonarjev.

SLOVO S. SILVE ŽUŽEK

Razlaga slik, ki jih je napravil iz prijaznosti Jernej Dobovšek. Tu levo se misijonarka z misijonskim križem v roki, ki so ji ga dali, zahvaljuje za prirejeno ji slovo. Na desni: Lobodova otroka ji poklanjata slovenski šopek in misijonski križ, med sedečimi je videti msgr. Oreharja in Marjana Lobodo. Tu spodaj: Superior Baragovega misijonišča Ladislav Lenček se zahvaljuje misijonarkini mami, gospej Žužkovi, ki je tudi prejela slovenski šopek; desno spodaj: Od leve na desno: urednik KM Franc Sodja CM, brat misijonarke Stane Žužek; ga. Žužkova, misijonarka in msgr. Orehar.

FRANC BUH CM,

PRVI MISIJONAR

IZ

BARAGOVEGA

MISIJONIŠČA

Slovenska srenja v Buenos Airesu se pripravlja na veliko misijonsko prireditev: misijonsko tombolo, ki bo 7. januarja. To pot bomo imeli prav na tem misijonskem zboru, kjer resnično misijonska misel združi največ rojakov v Argentini, posebnost. Poslovili se bomo od prvega misijonarja, ki odhaja iz Baragovega misijonišča.

Njegovo ime je argentinskim rojakom znano: **g. Franc Buh CM**. Rojen je bil v Šmartnem pod Šmarno goro 18. septembra 1928. leta. Že dijak se je zelo zanimal za misijone in sodeloval pri Misijonski dijaški zvezi. Zajel ga je val vojne, revolucije in bega. V tujini je vstopil leta 1947 v Misijonsko družbo sv. Vincencija, dovršil v Argentini študije in bil posvečen v duhovnika leta 1954. Nekaj časa je deloval kot profesor v semenišču glavnega paragvajskega mesta Asunción. Nato je pomagal argentinskim sobratom v Escobarju, kjer imajo vzgojni zavod, sodeloval pri ustanavljanju in gradnji Baragovega misijonišča, spet priskočil na pomoč Argentincem kot superior ene izmed težkih postojank, zadnje leto pa je kot profesor v misijonskem zavodu vcepljal slovenskim fantom znanje in ljubezen do misijonskega poklica.

Njegova srčna želja je bila, iti v misijone. Velike potrebe na Madagaskarju, ponovne prošnje tamkajšnjih misijonarjev so mu odprle vrata v svet. Gre kot prvi, a trdno upamo, da ne zadnji. Vsa mlada generacija, ki se vzgaja v Baragovem misijonišču ali okrog njega, bo imela odslej oči uprte v Madagaskar. Bog daj, da bi iz tega zavoda odšlo še dosti novih misijonarjev. To bo najlepši sad naših prizadevanj.

Kako se bodo slovenski rojaki od misijonarja Buha poslovili, bomo objavili v prihodnji številki Katoliških misijonov. Naj dodamo le še to, da gre misijonar najprej v Francijo, da se izpopolni v francoščini in vsestransko dobro pripravi na svoje delo, čez nekaj mesecev pa od tam naravnost v svoj misijon na Madagaskar.

ŽIVLJENJE V MISIJONSKEM ZAVODU

Ker slovensko misijonsko javnost seznanjamo z našimi načrti, ki jih imamo z misijonskim zavodom, je prav, da kaj malega od časa do časa poročamo o njegovem notranjem življenju.

Ko so gojenci ob koncu letošnjega šolskega leta na praznik Brezmadežne 8. decembra z malo akademijo izrazili svoje zahvale staršem in vodstvu zavoda, so predvsem poročali o svojem življenju, študiju, delu, apostolatu, igri in zabavi; in kot osrednje poročilo je bilo poročilo o delu misijonskega krožka. Ne bo odveč, če ga podamo dobresedno tako, kakor ga je povedal krožkov tajnik Jože Bokalič, gojenec 2. gimnazije. Poročilo samo že veliko pove.

Misijonski krožek v Baragovem misijonišču je to leto živahno deloval. Ker zavod nima samo ta namen, da bi se učili, ampak tudi da bi se misijonsko vzgajali, ima v zavodskem življenju važno vlogo prav misijonski krožek.

V preteklem šolskem letu smo imeli 16 rednih sestankov in ob priliki odhoda misijonarke s. Silve Žužek enega izrednega. Odbor krožka je teh 16 sestankov pripravil na svojih 15 sejah, katerih so se redno udeleževali predsednik, podpredsednik, tajnik in blagajnik. Vsi gojenci zavoda so sodelovali pri sestankih, le redka je bila izjema, da je iz važnih razlogov kdo od sestanka izostal. Tako je od 31. marca, ko smo z delom pričeli, pa vse do 17. novembra, ko smo ga dokončali, misijonska misel prepletala naše življenje.

Potek naših sestankov je bil takle: 1. molitev, 2. branje zapisnika; 3. duhovna misel, ki jo je imel redno duhovni vodja; 4. poročila referentov posameznih odsekov; 5. mala predavanja, ki jih je bilo 14 in so jih vedno imeli gojenci zavoda sami; 6. recitacija misijonske vsebine, ki so jo oskrbeli prav tako gojenci zavoda; 7. poročilo blagajne in denarna nabirka, ki je bila na vsakem sestanku, a vedno tajna; 8. načrt za bodoče delo v krožku ali izven njega; 9. glavno predavanje, ki je bilo vsaj pol ure dolgo. bilo jih je 14, od teh jih je imel 8 g. Sodja (4 s skioptičnimi slikami), 5 gojenci in 1 g. Buh; 10. slučajnosti, in 11. molitev. Že iz tega se vidi, da je bilo na programu poleg študija misijonskega vprašanja tudi praktično delo. Sad tega dela vsaj nekoliko pokažejo poročila posameznih odsekov.

Blagajnik Janez Kržišnik je to leto nabral skupaj 12.324 pesov. Od te vsote so gojenci nabrali pri svojih sestankih 2.038 pesov, na sestankih za okoliško mladino 1.753 pesov, z darovi 5.050 pesov in v „zamorčku“, ki je bil za mala premagovanja nastavljen v glavni učilnici, 1.240 pesov. Od nabrane vsote smo odločili kot naš dar 10.000 pesov za g. Buha, prvega misijonarja iz Baragovega misijonišča.

Znamkarstvo je pod vodstvom Francija Stanovnika to leto lepo uspelo. Blizu 8 tisoč znamk je bilo zbranih, opranih in sortiranih. Tri tisoč smo jih julija poslali v ZD Znamkarski zvezi, ostale pa bomo v prvi priložnosti.

Dopisovanje z misijonarji, ki ga je vodil Miloš Šušteršič, je bilo šele v pričetkih. Referent je v imenu gojencev pisal dve pismi misijonarju štanti CM na Madagaskar, od koder smo dobili enkrat pismo, drugič pa

pismo v obliki člankov za Katoliške misijone, ki pa so bili kot odgovor na naša radovedna vprašanja. Oglasil pa se nam je tudi prvi urednik Katoliških misijonov g. Andrej Tumpej CM in nas navduševal za misijonsko delo. Tudi njemu je referent takoj napisal pismo s poročilom o našem življenju. Upamo, da se bo v bodoče ta odsek lepo razvil. Letos so bili prvi poizkusi.

Dopisovanje z dijaki je vodil Peter Rot. Poiskal je zvezo z gojenci laristov v Jugoslaviji in smo si izmenjali dve obsežni pismi. Vez z njimi je predvsem misijonska. Poslali pa smo tudi pismo podobnemu krožku v Princeton, od koder pa še nismo dobili odgovora. Tudi ta odsek je s svojim delom šele v pričetku.

Za propagando misijonskega tiska je skrbel Vinko Sušnik. Namen njegovega odseka je, da bi bili Katoliški misijeni v vsaki naši družini in da bi gojenci brali predvsem Katoliške misijone. S svojim prizadevanjem je imel v drugi polovici leta precej uspeha.

Tudi na *Barago* nismo pozabili, saj naš zavod nosi njegovo ime. Imeli smo o njem dve predavanji in udeležili smo se skioptičnega predavanja dr. Filipa Žaklja v Slovenski vasi. Njegova slika pa je vedno pred našimi očmi.

Letos smo prvič začetli s *priredivami izven zavoda*. Imeli smo osem sestankov za mladino v okolici, in sicer pet za mladino nad 10. letom in tri za mladino pod 10. letom. Tudi na teh sestankih smo imeli podobno kot na naših duhovno misel, malo predavanje, recitacije in glavno predavanje. Razen duhovne misli in dolgega predavanja smo skoro vse točke oskrbeli samj, parkrat pa so jih prevzeli fantje ali dekleta iz Slovenske vasi. Vsak sestanek je bil posvečen kaki deželi ali misijonskemu vprašanju kot: Madagaskar, Formoza, Indija, Afrika. Dolga predavanja so imeli vedno misijonarji iz našega zavoda.

Naj omenim še naše sodelovanje pri misijonski tomboli, pri igri Krst pri Savici, pri propagandi za misijonsko nedeljo in misijonskem sestanku v Slovenski vasi za vse občinstvo.

Veseli smo tega dela v misijonskem krožku. In naj vam še zaupamo, da je naš prefekt in duhovni vodja v krožku prav nad tem delom ob koncu leta izrazil največje veselje, ko se je zahvalil odboru (predsednik Vinko Bokalič, tajnik Jože Bokalič, blagajnik Janez Kržišnik, podpredsednik Marjan Adamič) in vsem članom. Saj ni bilo prav nikogar v krožku, ki ne bi imel tekom leta vsaj ene točke programa. Res smo šele začetniki in je bilo marsikaj pomanjkljivega, a mnogi so se na svoje predavanje ali recitacije zelo skrbno pripravili. Tako upamo, da bomo mogli s krožkom doseči v bodoče dvoje: pod skrbnim vodstvom naših predstojnikov se bomo navadili organiziranega dela in kar je še bolj važno: prežeti bomo z misijonsko mislijo. In to je glavni namen zavoda.

Misijonski prijatelji lahko že iz teh vrstic spoznajo, kako zavod resno misli na misijonsko vzgojo svojih gojencev. Če je že zdaj bilo opravljenega toliko dela, ko je zavod pravzaprav šele v povojih, kaj bodo fantje zmogli šele tedaj, ko se bo v novih prostorih moglo življenje bujno razviti, ker bo število večje in bodo dani boljši pogoji za to.

IZ VSEH STRANI

Kako so v posameznih krajih praznovali misijonsko nedeljo, še nismo dobili vseh poročil. Kar pa jih je do tiska te številke prišlo, jih objavljamo:

TORONTO, Kanada

V Torontu zelo živahno deluje misijonski krožek v župniji Marije Pomagaj. Predsednik g. Jakob Kvas in duhovni vodja g. Jože Mejač CM sta ga razgibala do zavidljive višine. Kako so tam praznovali misijonsko nedeljo, posnemamo iz poročila v kanadskem listu Božja Beseda.

„Člani misijonskega krožka so pripravili rojakom in sebi pravopresenečenje. Nekaj mescev prej so začeli z zbiranjem dobitkov — nad 100 — prodajo tombolskih tablic — okrog 3000 prodanih —. Lep oglas: v veži obeh cerkva, posebni letaki in župnijsko oznanilo je pa ljudi še posebej spomnilo na misijonski praznik. Izredno lepa je bila udeležba že v cerkvi pri uri molitve za misijone; v obeh dvoranah, na galeriji, v veži in po stopnicah se je pa tudi kar trlo. Kdo ve, koliko jih je prišlo z upanjem, da se jim bo nasmehnila sreča in jim naklonila katera od glavnih dobitkov, če že ne prvega — polet v domovino —, dar World Travel Service.

Tombola je potekla brez večjih nevšečnosti. G. J. Kvas je kot predsednik krožka pozdravil goste ter jim želel veliko sreče. Duhovni vodja g. J. Mejač CM je izrazil svoje veselje ob dejstvu, da se je misijonska zavest rojakov tako poživila. Ob pogledu na tako izredno število udeležencev pa se mu zdi primerno, da za prihodnje leto že sedaj napove veletombolo na slovenskem letovišču. G. P. Markeš je v kratkem nagovoru poudaril veličino misijonskega prizadevanja Cerkve v današnjem času, zraven pa vse pozval, naj se njenemu klicu velikodušno odzovejo. Potem pa je stal pred mikrofonom g. H. Erčulj, dokler ni zadnji dobitek padel v roke nagrajenca.

V odmoru je bil naval lačnih in žejnih na kuhinjska vrata in okno tako izreden, da je gospem pošla obilna zaloga.

O priliki novembrskega sestanka krožka je bilo ugotovljeno, da je prireditelj dala 1,728.00 dolarjev čistega dobička (vključeni so tudi denarni darovi podjetja Triglav, g. T. Zagorca in Krekove hranilnice). Značilne so bile besede enega od krožkarjev: „To ni naš denar. Ljudje so nam ga dali z namenom, da ga posredujemo misijonarjem. Zato ne sme ležati v banki.“ Takoj se je določilo, koliko naj prejmejo posamezni misijonarji.

Člani misijonskega krožka izrekajo vsem, ki so pri prireditvi kakorkoli sodelovali, toplo zahvalo.“

(Božja Beseda, december 1967, str. 405)

Treba je samo čestitati prirediteljem in sodelavcem za tako uspelo prireditev. Naj bi ta zgled vzpodbudil še druge slovenske kolonije po svetu. Glavno je, da se ob tem vnema misijonska gorečnost in da bi iz tega duha izšlo čim več misijonskih poklicev, ki jih Cerkev danes tako zelo potrebuje.

MINNESOTA, Združene države

Gospa Kristina Medved nam je poslala tole kratko poročilo o praznovanju misijonske nedelje v Gilbertu (Minnesota). Navajamo ga dobesedno:

„Na povabilo ge. Anice Tušar, vnete misijonske delavke, smo se to leto zbrali na misijonsko nedeljo v Gilbertu, da počastimo naše slovenske misijonarje in misijonarke. Naši rojaki so se v lepem številu odzvali.

Med nas sta prišla gospoda Janez Šušteršič in Janez Dolšina. Imeli smo pete litanije v cerkvi, ostali spored pa v cerkveni dvorani. Ker je bilo pripravljenih nekaj dobitkov, so rojaki kar pridno segali po srečkah. Nato smo gledali skioptične slike iz japonskega življenja. G. Janez Šušteršič nam je podal duhovno misel. Potem je sledil govor gospe Tušarjeve, ki je bil združen s prošnjo za pomoč našim misijonarjem in misijonarkam. G. Janez Dolšina je v svojem govoru podprl prošnjo ge. Tušarjeve in obujal spomine na svoje nekdanje sošolce v semenišču, ki so zdaj goreči misijonarji na Daljnem vzhodu. Mala Erika Ferkul je vlekla srečke. Sledila je še denarna nabirka, ki je letos nanesla izredno visoko vsoto 210 dolarjev. (Imena objavljamo na drugem mestu.) Rojak g. Mihelič nam je zapel misijonsko Molitev, spremljala sta ga s citrami in s kitaro g. Vilko Kuntara in g. Janez Gruden. Prireditev smo zaključili s pesmijo Povsod Boga.“

ANGLIJA

Iz Bedforda, kjer je lani misijonske prijatelje navdušil za delo sedanji zambijski misijonar p. Kokalj DJ, je prišlo tole poročilo:

„Na misijonsko nedeljo je bila 22. oktobra v Londonu v Našem domu tombola za misijone. Čistega dobička je bilo 10.00 funtov. Noto so darovali za misijone še tile: Anton Žele 3 funte, Jože Grčar 2, Marija Žbogar 5 funtov. Skupaj se je torej nabralo 20 funtov.

V Bedfordu smo pripravili srečolov. Srečke so bile razposlane vsem Slovincem v Angliji. Prva pisma z odrezki se že vračajo in obetajo dober uspeh. Srečolov bo 16. decembra v mestni dvorani v Bedfordu. Ob tej priliki bodo bedfordski otroci nastopili z igro „Sneguljčica“.

Priporočamo se za izvirna poročila še iz drugih strani slovenskega zamejstva in izseljenstva. Še je čas zanja!

PO MISIJONSKEM SVETU

Univerza Fu-čen, ki se je iz Pekin- ga preselila na Formozo, je lani pr- vikrat podelila diplome 430 visokošol- cem. Pozidana je bila namreč šele 1963. Slovesnosti je predsedovala go- spa Čangkajškova, ki je v izbranem govoru podala temeljna načela nove univerze. Univerza je bila ustanov- ljena v Pekingu 1923. leta: najprej so jo vodili benediktinci, nato štajlov- ci. Ko so Kitajsko zasedli komunisti, so segli tudi po univerzi. Na izrecno željo Janeza XXIII., ki jo je izrazil škofu Yu-pinu, je univerza 1963. spet oživila. Začela je s 518 študenti, da- nes jo obiskuje 5200 akademikov. Na raznih fakultetah uče in jih vodijo svetni duhovniki, jezuiti in štajlovci. V najbližji bodočnosti je v načrtu medicinska fakulteta.

Burundi je po statistiki najbolj ka- toliška afriška dežela. Med 3 milijo- ni prebivavcev ima 1.800.000 katoliča- nov; v glavnem mestu Bujumbura in okolici celo 70 odstotkov. Znana je ta dežela tudi po gorečem verskem življenju katoličanov. Zelo pa pogre- šajo lastno izobraženstvo in strokov- njake.

Kongo je poslal prve misijonarje lani junija. S tem je pokazal, da mla- da cerkev v Kongu resno jemlje kon- cilske besede, da je po svojem bistvu cerkev misijonska in da to odgovor-

nost nosijo vsi krščeni. Dva misijo- narja redovne družbe Brezmadežnega Marijinega Srca sta odšla v Kame- run, kjer v škofiji Jaunde živi 9000 katoličanov in 13.000 nekristjanov brez duhovnika.

Škofje v Rodeziji so ostro nastopili proti zakonskemu osnutku, da mora- jo biti v Rodeziji rase popolnoma lo- čene; zato naj bi črnci ne smeli ku- povati zemlje v bližini belcev. Med drugim stoji v škofovskem pismu tu- di tole: „z najmočnejšimi besedami protestiramo proti temu predlogu“, „v tem predlogu ni niti pravice niti ljubezni“, „ta predlog je v ostrem nasprotju s Kristusovim naukom“. Nato pozivajo vse, ki še nosijo krš- čansko ime, naj se temu zakonskemu osnutku upro.

V Kongu je nudškof Malula (v glavnem mestu Kinšasa) dejal: „Kon- go je prišel v zunanjem svetu na slab glas zaradi strankarskih, poli- tičnih in gospodarskih interesov. Za- radi tega je trpel tudi misijon. Krš- čanski Kongo pa je v preteklih vihar- nih letih junaško vzdržal v svoji veri. Cerkevne občine rastejo. Semenišča in samostani nimajo nikdar dovolj pro- stora za nove poklice. Potrebujemo pa pomočnike in pomoč. Predvsem pa pričakujemo od krščanskih dežel malo več razumevanja in zaupanja.“

Kardinal Lègèr

Kardinal - kaplan gobavecv. Prvič v zgodovini cerkve se je zgodilo, da je kardinal in nadškof prosil in tudi dobil dovoljenje, da zapusti svojo kardinalsko čast in škofovsko mesto in gre kot naveden duhovnik v misijone med gobavec. Že pred leti se je šušljalo, da je montrealški kardinal Lègèr zaprosil svetega očeta, naj ugodi tej njegovi želji. Letos — verjetno po večletnem razmišljanju na vseh straneh in na vse strani — je to dovoljenje kardinal Lègèr dobil. Novica je kot „misijonska bomba“ padla v svet. Pove pa veliko. Ni le osebna težnja ali poseben klic kardinala; v tem trenutku, ko se Cerkev bori za misijonske poklice, bo ta odločitev verjetno mnogim odprla oči ali razširila srce. Koliko dobrih ljudi: duhovnikov, redovnikov ali laikov bi šlo v misijone, če bi se živo ovedeli položaja, v kakršnem se danes misi-

jonsko delo nahaja, in če bi imeli ti-sto prostodušno velikodušnost, da bi bili pripravljeni pustiti vse in iti na misijonski teren, celo najbolj težek teren.

Dve redovnici sta bili obglavljeni na mejnem ozemlju med Biharjem in Oriso v Indiji. Domačini so se bali poplave zaradi obilnega dežja in so hoteli potolažiti boga dežja s smrtjo dveh katoliških redovnic.

V Južnem Sudanu, od koder so bežali domačini in duhovniki in jih je bilo zelo veliko pobitih, je ostalo le deset duhovnikov. Položaj rešujejo katehisti, ki so tudi zdaj v teh težkih razmerah pripravili 2000 ljudi na krst.

Nigerija je stopila v vrsto afriških držav, ki povzročajo težave politikom pa neprilike tudi Cerkvi. Že takoj ob proglatvi nove države leta 1960 so se čutile težave. Nasprotje med mohamedanci in črnim prebivalstvom je vedno bolj tlelo. In ko je nastal upor črncev, je sledil pokolj 30. tisočev in pobeg tistih črncev, ki so živeli med mohamedanci. Naslednji korak je bil: ločitev Biafre, to je ozemlja Ibo plemena, od ostale države. To je skotilo državljansko vojno, ki še vedno traja. Po sredi pa so seveda petrolejski vrelci, ki so vprav na Ibo ozemlju, in

ob njih se križajo tudi interesi Združenih držav in Anglije. Škofje in duhovniki čakajo, kaj se bo izcimilo iz vsega.

V Mozambiku je tamkajšnji škof z „bratskim pismom“ pozval muslimane k skupni pobožnosti do Matere božje. V svoji okrožnici je opozoril, kako koran časti Marijo in tudi javno priznal, da so se odnosi med muslimani in katoličani v zadnjih letih zelo zboljšali. V tem je Mozambik zgled drugim afriškim državam, kjer živita dva elementa: arabski muslimani in črnci.

Diakone v Afriki bi že radi imeli. Imajo celo vrsto kardinalov, a kot pravi ugandski škof, nimajo sredstev, da bi jih na službo dostojno pripravili. Sploh je v pastoralnem delu afriškega misijona v veliki meri precejšnja ovira pomanjkanje sredstev.

Japonska je zaradi preobljudenosti pred leti izdala zakon o omejevanju rojstev. Ob spoznanju zlih posledic, ki ga je rodilo to nasilno poseganje v družinsko življenje, je sklenila, da od leta 1968 dobi vsaka družina z več otroki posebno pomoč. Na Japonskem je le 700.000 ljudi krščenih. A vendar se po državnem štetju h krščanstvu prištevajo trije milijoni ljudi. Razlog je v tem, da so se ljudje zaradi simpatij do krščanstva sami sebe priglasili kot kristjani, četudi formalno niso vstopili v katoliško ne v protestantsko skupnost.

V Ugandi, kamor je šla misijonarit s. Silva Žužek, je med sedem milijoni prebivalcev že dva milijona in pol katoličanov. Ob koncu 19. stoletja se je začelo misijonsko delo krasno razvijati. Takrat je bilo v Ugandi samo 2.000 katoličanov in 10.000 ka-

tuhumenov. Danes je v Ugandi cerkveno življenje solidno organizirano: v eni metropoliji in desetih škofijah je 220 župnij z obsežnimi cerkvami in po gozdovih je še 700 cerkva in kapel. Tudi domače duhovništvo se je v razmeroma kratkem času razvilo tako, da ima danes Uganda štiri domače škofo, 200 duhovnikov in 250 bogoslovcev in blizu tisoč dijakov v malih semeniščih.

Zdravstvenih ustanov je 57 in letno oskrbujejo 32.000 bolnikov in v svojih ambulantah nudijo pomoč 170.000 ljudem in skrb za kakih 10.000 gobavcev.

Staro in novo — prizor iz Nove Gvineje

NA ROBU MED PESMIJO IN KRIKOM

V nekem azijskem predmestju

Vladimir Kos

I

Tako sem truden, da nočem moliti.
da hočem ne-bití in spati in spati
v betonski preriji v Adači.

(Zakaj so rekli: Imperialist!,
ko sem starki prinesel obrabljeno svilo
za ranjene ude zavesti?)

Tako sem truden, da nočem moliti,
da hočem ne-bití in spati in spati
v betonski preriji v Adači.

(Zakaj so vrgli ji svilo h kanalu?
Mar niso drhteale ji suhe roke po njej?
Njene oči so že mrtve.)

II

K viseči postelji snov
se je sklonil nekdo s čudovitim obrazom —
„Moj cowboy,“ šepečem,
resnično smehljaje.

III

Opomba: Dajte mi svežo gitaro,
da najdem popevko odraslega sna
in
za brata in sestro v Gospodu.

naši misijonarji pišejo

INDIJA

Na severu Indije deluje v Morapaju v Bengaliji s. MAGDALENA KANJČ, ki ji že nad 30 let tamkajšnje ljudstvo pravi „čudodelna zdravnica“, pa ni zdravnica, pač pa iz dolgoletnihkušenj velika poznavalka boleznin iz Kristusovega duha velikaljubiteljica teh duš, ki jim tudi skušapriti blizu z dušnim zdravjem in večnim življenjem. Marca meseca nam je pisala pismo v zahvalo za poslani skromni prispevek. Poroča o tem, kako prihajajo trume bolnikov dan na dan v njen dispanzer in kako so hvaležni Jezusu, čeprav ga še dobro ne poznajo. Mnogi bi se dali krstiti in bolje poučiti, ako ne bi bilo tisoč predsodkov v njih družinah in okolju sploh. Upajo, da jim bo Bog takorak na kak način olajšal prejali slej. Lansko leto je potom njenega dispanzerja prejelo krst 91 oseb, večinoma starčki in starke, pa tudi nekaj srednjih let in mnogo zatnemarjenih otrok. Žrtve dobrotnikov, pravi misijonarka, niso zaman tudi v pogledu krstov ne in ti spreobrnjenjenci, ki gredo v nebesa, gotovo molijo za dobre duše na zemlji, ki so jim pomagale do sreče.

Oglasil se nam je tudi br. LUDVIK ZABRET SDB: Sledeče pismo je še iz lanskega decembra.

„Naše delo tukaj počasi napreduje, a vztrajno in solidno. Veliko hitreje bi se vse razvijalo, ako bi bilo kaj več sredstev. Trenutno garamo za goli obstanek, ker trebimo drevje in dela-

mo njive. Nimamo zadosti strojev... Iz okolice Sogaya Tottam je z menoj sem prišlo več družin, ki mi pomagajo z delom. Povsod je težko za prehrano, a tu bomo za naše potrebe kmalu pridelovali dovolj riža, ki je glavna prehrana tukajšnjih ljudi. Kot sem Vam že pisal, imamo tu v načrtu katoliško naselje s cerkvo in šolo, zavetiščem in kmetijsko šolo. Posadili smo tudi že precej sadnega drevja, a to bo rodilo šele čez kakih pet let. Je pa to delo trebljenja gozdov silno trdo, kajti štori znova poganjajo in moramo paziti in delati, da nas džungla spet ne preraste. Zaupamo v božjo previdnost, da nam bo pomagala izvesti lepi načrt. Ves svet pomaga Indiji v njenih stiskah. A to je le pomoč za sproti. Indiji je treba pomagati tako, da bo veljalo enkrat za vselej, kar je pa mogoče samo na ta način, da se čim več zemlje napravi plodne in obdelane.“

V avgustu letošnjega leta pa poroča naprej:

„Letos teče že peto leto, pa še nimamo stanovanja, samo nekako šupo, kot bi po gorensko rekli. Upam, da bo stanovanjska hiša dozidana tam okrog Vseh svetih. To bo lep korak naprej. Čim bolj smo osebno ubogi, tem bolj je Bog velikodušen tudi v pogledu gmotne pomoči. Pred kratkim smo prejeli velik izravnalni stroj, ki bo silno pospešil ostvarjanje rodovitne zemlje in polj. Vse prav lepo pozdravljam, zahvaljujoč se Vam za vso pomoč!“

Salezijanski misijonar g. PAVEL BERNIK SDB je pisal v začetku avgusta tole:

„Pred nekaj dnevi sem prejel iz misijonskega sklada 70 dolarjev. Najlepša hvala vam in preko vas vsem našim dobrotnikom!

Zadnje čase bolj malo pišem. Na misijonu sem doživel marsikaj veselega, pa tudi žalostnega. Kot je Simeon prerokoval o Detetu, je katoliška Cerkev (še prav malo dete v teh krajih) kamen spotike. Ločeni bratje baptistovske sekte, ki so vse doslej imeli po teh hribovih nekaj verški monopol (kajti Angleži so dopuščali med temi hribovskimi plemeni le po eno protestantovsko družbo), so nas napadli po časopisju in revijah, ščuvajoč proti nam bodisi okrajno vlado, ki je Indiji lojalna, bodisi uporniško vlado tistih, ki so že deset let bojujejo za neodvisnost dežele Naga. V neki oddaljeni vasi so uporniki že trikrat napadli in mučili naše vernike, zgolj zaradi njihove katoliške vere. Res je, da so višji krogi obeh vlad tako ravnanje obsodili, vendar je pet naših vernikov ječalo v podzemski ječi več tednov prav do sedaj. Mučili ci to pot niso ne pogani ne komunisti, ampak — kristjani, baptisti. Kako daleč smo še od ekumenizma po teh krajih! Meni osebno doslej še nihče ni nič hudega storil in mi tudi ni pretil, a kaj ,ko ovčice trpijo! Nemoteno lahko potujem, pridigam in mašujem kjerkoli po teh hribovih in gozdovih; kot tujca me spoštujejo. Napadajo pa naše vernike in vero z obtožbami, ki so si jih izmislili baptisti v Ameriki pred 80 ali 90 leti... Kot sem povedal, se včasih, posebno kadar sem jaz daleč od mojih vernikov, poslužijo tudi nasilja.

Težava je pa tudi, še večja, od

strani osrednje vlade, ki misijonarje po teh krajih zelo sumniči, da netijo upor med hribovci. Prav v teh dneh bo izgnanih iz bližnjega misijona več misijonarjev s škofom na čelu. Njih krivda: spreobračanje h katoliški veri in slabo vplivanje tujcev na hribovska plemena. Mene moje indijsko državljanstvo do zdaj ščiti, a ne vem, če bo vedno tako. Molite, mnogo molite! Tu so vrata odprta krščanstvu, a je tudi nasprotstev veliko.“

Iz Kanpurja na severu Indije piše dr. MIRIAM ZALAZNIK IBVM:

„Že pred dnevi sem prejela vaše pismo s prilogo, darom slovenskih misijonskih dobrotnikov. Tisočkrat vam vsem Bog povrni! Draginja in beda sta tu takšni, da vsak denar kar skopni kot sneg v soncu.

Ne vem, če vam je znano o najnovejši gonji zoper inozemske misijonarje, ki se je začela koncem julija. Celo nove znamke so hitro natisnili in izdali z napisom "Quit India - Ven iz Indije". Začelo se je v Assamu. Salezijanskemu škofu Marengo niso hoteli obnoviti dovoljenje za bivanje v deželi (ki ga moramo vsi vsako leto obnoviti; meni rok poteče šele v juliju), ampak je prejel od vlade obvestilo, da mora takoj zapustiti Indijo. Isti nalog je prejelo še več salezijancev iz škofije. Kajpada tega niso kar mirno sprejeli. Sam kardinal Gracias je šel v Delhi posredovat in zdaj se je vse na videz poglobilo. Škof in drugi so spet dobili dovoljenje za bivanje v Indiji.

A med tem so nastopili novi momenti. Vlada ima v načrtu, vse šole podržaviti. To pomeni, da vlada določí ravnatelja šole in šolski odbor. Začeli so z univerzitetnim kolegijem v

Rančiju, ki je pridružen univerzi v Patni. Jezuitski misijonarji pa so se postavili po robu, češ da jim vest ne dovoli sprejeti to novost, ker da morajo ohranjevati v svojih šolah svoje-ga duha. Posledica: kolegiju so uki-nili javno veljavnost, ki jim je izha-jala iz pridruženja univerzi v Patni. V avgustu so se lotili salezijanske po-litehnične šole v Kalkuti, ki so jo sa-lezijanci ustanovili na željo vlade pred desetimi leti. Nekega dne pride uradnik z novico, da je ravnatelj za-voda nezaželena oseba in da je treba postaviti drugega. P. provincial je te-legrafiral po drugega gospoda, ki so ga sprejeli. Čez teden dni se pojavi v pisarni trojica mož in izjavi, da so postavljeni od vlade kot šolski odbor. Salezijanci se niso vdali in so šolo zaprli. Naslednjega dne pri-de ista trojica s skupino dijakov in nepoznanih fantov ter obkoliyo rav-nateljjevo pisarno. Kasneje so si u-pali še več: šli so celo v poslopja in odnesli, kar jim je prišlo pod roke, pobrali vso hrano iz obednice in ku-hinje. Nekega služabnika, ki jim je skušal nasprotovati, so napadli z no-žem. Celu ogenj so skušali zanetiti v samostanu, a so jim preprečili. Tako je bilo ves dan. Šele ponoči so odšli. Pater ravnatelj je bil bo-lan prav tiste dni in vse to je nega-tivno vplivalo na njegovo zdravje ter je zdaj zdravstveno uničen. Sa-lezijanci so potem vso zadevo javili sodišču in te dni je prišel sodni pravdorek: zadevni šolski odbor je neveljaven, torej salezijanci so ime-li prav, da so se mu postavili po robu. Morda boste vprašali, kako to, da niso ob vseh tistih neredih obve-stili policije. Vedeti morate, da so si policija in ljudje navskriž. Če bi klical policijo, bi gotovi elementi našli v tem pretvezo za še večje ne-rede ter bi krivili policijo za to. Ta-

ke so pri nas razmere. Bog nam pomaga!"

Iz Bombaya je koncem septembra pisala s. KONRADINA RESNIK:

„Prav lepa hvala za pismo in do-larje! Obojega sem bila zares vese-la. Brat Kešpret se je oglasil pri me-ni, preden je odšel na počitnice v domovino. Tudi o. Tomažin me je že nekajkrat obiskal; začetkom ok-tobra menda odpotuje v Zambijo. Bog mu daj zdravja in moči, je ze-lo vnet misijonar!

Čuli ste že o glasovih, da bodo morali vsi misijonarji zapustiti As-sam in Indijo sploh. A kardinalu Graciasu so obljubili in zagotovili, da do tega ne bo prišlo. On pride večkrat k nam in nam je sam prav-il o svojih intervencijah. Pravi, da so vsi, višji in nižji funkcionarji, naklonjeni nam misijonarjem, le pri-padniki sekte sam-gan so zelo proti krščanstvu in kajpada tudi rdeči, ki jih je pa vedno več. Izgon tujih misijonarjev bi bil za indijsko cer-kev izguba, kajti domačih duhovni-kov je premalo, kljub temu, da je razmeroma veliko poklicev. Je pa tudi sicer v deželi veliko nemira, Zlasti se dajejo za to, kateri naj bo uradni jezik Indije; vse je v napeto-sti. Me sestre še lahko kar mirno de-lamo. Vsi so dobri do nas; mi imamo opraviti skoraj izključno z do-mačini različnih kast in ver.

Zdaj je tu po nekaterih krajih velika lakota radi poplav, ki so za-grnile kraje, kjer je poprej vladala druga ujma: suša. Draginja priti-ska, revežev je vedno več, a vlada, ali jim ne more pomagati, ali jih pa ne vidi. Nam včasih očitajo, da po-magamo samo kristjanom, kar pa ni res, kajti misijonarji organizira-jo pomoč potrebnim brez razlik.“

AFRIKA

O bratu KERŠEVANU KARLU CM v Kongu že lep čas nismo poročali. Tu objavljamo vrsto novic iz njegovega življenja in razmer v Kongu iz pisem od decembra 1966 do oktobra 1967:

Bikoro, 9. 12. 1966

„Na postaji Bolobo sem jaz pred skoraj 20. leti začel svojo misijonsko kariero, majnika 1947. Misijon sam je bil uradno otvoren pičlo leto prej, ko je tam moj brat Marcel končal gradnjo nove cerkve. Bil je skoraj dve leti sam samcat na postaji, da je žgal opeko, pripravljal in zbiral pesek in ves potrebni gradbeni material ter zidal, zidal... Najprej cerkev, nato šolske stavbe in druge pritikline ter šele nazadnje stanovanjsko hišo za misijonarje. Ko sem jaz prispel, je zidovje ravno raslo iz temeljev in med dvigajočimi se zidovi je stala skromna zgradba, kjer je imel Marcel svoje zasilno stanovanje, da je vse skupaj zgledalo nekako kot nazaretski hišica v loretski baziliki, sicer vse skupaj v dokaj manjšem merilu. Vse to in še več sem sedaj zopet našel tukaj, kar me vse spominja na Marcela. 16 let je minilo od tedaj, kar je Marcel kmalu nato odšel postavljat šolo v Lukolelo in sem jaz ostal tukaj. Pozneje so cerkev povečali, ker je že zmanjkovalo prostora v njej, zlasti radi številne šolske mladine, potem ko so se sestre naselile na misijonu in začele z deklinško šolo. Bolobo je namreč važna postojanka ob reki Kongo, prvo večje naselje od glavnega mesta Kinšasa navzgor (223 kilometrov). Otrok je toliko, da jih ne zmorejo tri šole v kraju; naša, protestantovska in državna laična, na kateri naši misijonarji poučujejo verouk. Ljudstvo nam je zelo naklonje-

no, še bolj po pobegu pred uporniki januarja lani, ko je ostal misijon med odsotnostjo sester in misijonarjev nedotaknjen. Civilna oblast je takrat zahtevala, da se čimprej vrnemo (slučajno sem bil tudi jaz tedaj med begunci), ker da nam jamči osebno varnost.“

Bolobo, 21. 2. 1967

„Kako smo tukaj počasni! Prav po zamorsko. Ta čas bi namreč moral biti na misijonski postaji v Lukoleli, 200 km po reki navzgor. Danes je točno teden, odkar čakam ne 'redno' potniško ladjo iz Kinšasa (prej Leopoldville), s katero naj bi po 12-urni vožnji dospel v Lukolelo. Pomislite, da moram ves ta čas biti pripravljen, da bom brž v pristanu, ko ladja zapiska, če nočem, da mi uide, in to vsako uro, bodisi tekom dneva bodisi ponoči. K sreči, da je naš misijon komaj km od brega reke Kongo in se ladja ob pristanišču ne more prav lahko kretati, ker je ta čas voda zelo nizka, in tako pridem pravočasno do odhoda. Od srede decembra je tu voda upadla za cele štiri metre. Sicer je to popolnoma normalen pojav, ker se površina vode v reki vedno tako giblje, da je dvakrat v letu na najvišji točki in dosledno dvakrat na najnižji. V tem zadnjem primeru je pa plovba po njej seveda težavna in zamudna, pri čemer še tako temeljiti naštudirani urniki nič ne pomagajo, ker mora ladja prevoziti ob vsaki vožnji 3500 kilometrov. Mi smo tukaj na začetku proge, kjer ladja iz svoje izhodne točke Kinšasa po 325 km prvič pristane. Povedati moram, da me v Lukolelo kličejo tamkašnje sestre, da jim izvršim nekatera dela, katera me bodo zaposlila za nekaj tednov. V Lukoleli nimajo nobenega brata. Misijonarji so sicer tamkaj štirje, tu-

kaj le dva, pa imajo vsak svoje delo, od katerega se ne morejo odtrgati: dva v šoli, dva pa vedno v notranjosti na potovanju, kjer misijonarita po vaseh, kar je zlasti v sedanjem postnem času zelo važno, ko je treba ljudi pripraviti na velikonočne dni.

Sicer delujemo kar precej nemoteno. Cerkev in šola, liturgija in pridige v domačem jeziku ter podajanje in razlaga katekizma predvsem otrokom, a tudi nekaterim odraslim katehumenom... Nekaj redkih parov se pripravlja na cerkveno poroko, kar je tukaj skoraj toliko, kot priprava na sveti krst. Seveda niso več mladi ljudje.

Iz zgornjega dela škofije poročajo da so tamkaj enega naših misijonarjev odgnali v zapor in da je tam stanje med svetno in cerkveno oblastjo napeto. Kaj je dalo povod temu stanju, poročilo ne pove. Priprti misijonar je ugledna in vplivna osebnost, saj je generalni vikar škofije, prevdaren, odločen, pa tudi neuklonljiv mož. Je v misijonih že nad 35 let. Na nam sosednji postaji so pa hoteli enega misijonarjev linčati, ker je z motornim kolesom podrl nekega paglavca, seveda ne po svoji krivdi. Policija je misijonarja komaj rššila. Otrok je dobil le debelo buško na glavi... Pred več kot desetimi leti je na istem misijonu misijonar s tovornikom do smrti povozil otroka, kajpada nehote...“

Lukolela, 5. marca 1967

„Z začetkom decembra je tu na tej postaji nov, mlad misijonar, Holandec. Že nekaj zadnjih let prihajajo kot novi misijonarji v našo škofijo

le Holandci. Tudi za tekoče leto je napovedan še eden. Jaz, ki sem z misijona Bolobo, sem tam tudi v družbi dveh misijonarjev duhovnikov Holandcev. Pričakujemo po še tretjega, ki bi moral prav za prav priti že pretekli mesec. Že lani junija je odšel na bolezenski dopust, pa smo zadnji čas izvedeli, da mu zdravstveno stanje še ne dopušča povratka. Ostati mora v Belgiji še nekaj mesecev.

Razmere se pri nas počasi normalizirajo. Najtežje nam je s prehrano, ker tukaj ni trgovin ali mesnic, kjer bi si mogli sproti nabavljati potrebno. Zaloge tudi ni kupovati, ker se radi podnebja, na primer krušna moka, hitro skvari. Kraj sam je tukaj tudi bolj puščoben kot pa bližje ekvatorja v Bikoru. Tu ob reki je pač več rib in domačini se v veliki meri preživljajo z njimi. Ribarijo pa mnogi in poklicni ribiči imajo denarja na pretek, ker drago prodajajo svoj plen. Pozna se dobro to blagostanje tudi na njih zunanosti. Pred leti so še imeli komaj kaj obleke okoli ledij, kar je sicer zelo pripravno za življenje in ribiški posel na vodi. Sedaj so pa tudi v pirogah oblečeni kot kje po mestih, v dolgih hlačah in v beli srajci iz neylona z rokavi do zapestja in s čevlji na nogah... Taka noša je seveda pretirana in negospodarska, zlasti ker kupujejo najrajši tisto, kar je najdražje, na primer moške rjave čevlje na „špico“. Nedavno tega sem videl takega gospoda, ko se je prekucnil v vodo, kot je bil oblečen, kar se pogostoma zgodi, kajti piroge so navadno zelo ozki čolni in se rade preobrnejo, če ni pokrbljeno za ravnotežje. Zamorci so sicer dobri plavači, a plavati z obleko na sebi, ni ravno lahko.“

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA

(Poročilo o razdelitvi dohodkov za leto 1966)

Z žrtvami številnih duš, ki vedno boljše sodelujejo pri misijonski znamkarski akciji, se je v poslovnem letu 1966 zbralo za naše misijonarje 1452,90 dolarjev. In sicer:

preko blagajničarke v Clevelandu, ZD	U\$. 348.21
preko duhovnega voditelja	U\$. 271.08
preko odbornice za vatikanski odsek in za vaticanske znamke	U\$. 607.84
preko slovenskega duhovnika v Nemčiji (triletna zbirka nemških nerabljenih znamk)	U\$. 225.77
Skupno leta 1966	U\$. 1452.90

Večina dohodkov je iz zbirke nerabljenih znamk, četvorčkov, denarnih darov za vatikanski odsek in kuponov.

Clevelandska skupina zvestih sodelavk sortira rabljene znamke, ki prihajajo iz vseh koncev sveta: iz misijonskega zaledja in od misijonarjev samih. Zdaj že oddaja ameriške znamke. Čim pa bo sortiranje končano, bo vsem, ki po znamkah povprašujejo, možno dobiti znamke vsake vrste.

Pri razdelitvi so to pot dodeljene večje vsote tistim misijonarjem, ki so za MZA pokazali večje zanimanje, ali pa tistim, za katere sodelavci v zaledju pomagajo. Kakor je razveseljivo, da v Celovcu, Gorici, Trstu, Rimu, Liegeju, Parizu, Bedgordu, Caracas, Santiagu, Buenos Airesu in drugod s svojim zbiranjem pomagajo delavcem MZA v ZD in Kanadi, tako je potrebno, da misijonarji sami dodajajo svoj delež, pa če še v tako skromni meri. Vsaka znamka iz misijonov ima svoj pomen. Je posebna žrtev misijonarjev samih, ki ničesar nimajo, in budi v njih smisel za krepitve akcije, ki je bila ustanovljena zaradi njih. „Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal“, pravi slovenski pregovor. V skupnem sodelovanju zaledja in misijonarjev na terenu je dano poročstvo za zdravo rast in napredek MZA.

Slovenski duhovnik, ki je šel skozi dachauske strahote, si uničil zdrave in živi v Nemčiji, pošilja že nad tri leta nove nemške znamke. Sam piše: „Poleg dnevnega križa boleznih bi rad še kaj dodal za misijone, kjer vsega tako manjka.“ Poleg molitve je osebna žrtev tista, ki najbolj prepričljivo izpoveduje živo vero. Koliko pomoči bi bilo vedno na razpolago, če bi vsak po svojih močeh skušal misliti in ravnati v duhu drugega vaticanskega koncila, ki poudarja, da je vsak katoličan istočasno misijonar in soodgovoren za celotno Kristusovo Cerkev. Blagor nam, če te velike čase razumemo in živimo v polnosti.

Vsi darovalci bodo kot običajno v Katoliških misijonih objavljeni.

Pomoč misijonarjem iz sklada MZA pa je takole razdeljena:

	Dolarjev		
č. g. Pavel Bernik SDB	10.00	P. Janez Ehrlich DJ	10.00
Sr. Marija Rosaria Brilej S. A.	5.00	Sr. Erminia Gardina SA (prej sr. M. Ancella) za Ruando	150.00
P. Emil Chiuch IMC	5.00	č. g. Jože Geder SDB	10.00
P. Jože Cukale DJ	5.00	Sr. Deodata Hočevnar OSU	125.00
P. Lojze Demšar DJ	25.00	Sr. Katarina Jančar, usmiljenka	5.00

Dr. Janez Janež	15.00
Sr. Benjamina Kardinar, usm.	25.00
Br. Karel Kerševan CM	5.00
P. Albin Kladnik FSC	5.00
P. Vladimir Kos DJ	70.00
Sr. Ernesta Kosovel SA	5.00
Sr. Ksaverija Lesjak OSU	75.00
Sr. Frančiška Novak OSU	5.00
S. Marie Vincent Novak OSFS	50.00
č. g. Andrej Majcen SDB	37.90
Sr. Angelina Martelanc, kongregacija sv. Karla Boromej.	10.00
S. Anica Miklavčič, kanosijanka	40.00
Sr. Marjeta Mrhar, usmiljenka	25.00
Br. Rafael Mrzel SDB	10.00
P. Ivan Oballa I.M.C. (vse od nemških znamk za avto)	225.00
P. Lovrenc Ošnjak FSCJ	10.00
P. Stanko Pavlin SDB	10.00
Sr. Ksaverija Pirc OSU	70.00
Sr. Jeanne El. Pogorelec OSFS	20.00
č. g. France Rebol MM	10.00
Sr. Konradina Resnik, kongregacija od Dragocene Krvi	5.00
P. Radko Rudež DJ	15.00
Sr. Marija Silvester SA	10.00

Sr. Tobija Fideršek, šol. sestra	50.00
č. g. Ivan Štanta CM	50.00
Sr. Tereza Alojzija šteh OSFS	10.00
Sr. Tereza Benigna šteh OSFS	10.00
S. Marija A. Šubelj, usmiljenka	20.00
P. Lovro Tomažin DJ	5.00
M. Mirjam Zalaznik IBMV	75.00
S. Jožefa Zupančič, usmiljenka	115.00
Sr. Agnes Žužek SCMM	15.00

Skupaj 1452.90

Odobreno 4. julija 1967.

Za nadzorni odbor:

Dr. Jože Basaj, č.g. Julij Slapšak,
č.g. Jože Ferkulj

Za redni odbor MZA:

Anica Tushar, predsednica; Louise
Šušteršič, podpredsednica; Marija
Celestina, tajnica; Angela Železnik,
blagajničarka; Mary Ann Mlinar,
za vatikanski odsek; č. g. Karel
Wolbang CM, duh. vodja.

Dokončno v celoti razposlano 29.
novembra 1967.

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ BARAGOVEGA MISIJONISČA

Združene države, v dolarjih: N. N., 100.

Kanada (v kan. dolarjih): iz čistega dobička misijonske tombole v Torontu Mis. krožek pri Mariji Pomagaj, 215; Ludvik Pahulje, Lettbridge, 50. Ivanka Levstek, Toronto, 30; Ana Kukovica, Montreal, 20; Angela Potočnik, 5; Tončka Kastelic, Toronto 25, Katarina Petrič, Toronto, 10; Jože Jereb, Toronto, 50.

Nemčija, po msgr. Petru Firmnichu, 10.000 DM.

Australija: N. N., 1.000 dolarjev.

Venezuela: Marija Ilija, 10 dolar.

Argentina (v pesih): N. N., Slov.

vas, 2.500; Jože Adamič, Slov. vas, 3.200; Rudi Šauperl, Luján, namesto cvetja na grob pokojnega očeta, 5.000; prof. Vinko Logar, 5.000; starši gojencev 3.500; družina Zakrajšek, S. Justo, 1.200; dr. Jože Dobovšek, 2000; Helena Oblak, 2.000, namesto cvetja na grob botrice ge. Mavričeve.

ZA BARAGOVO MISIJONISČE IN CERKEV MARIJE KRALJICE

Družina Avanzo, Slovenska vas, ob sinovi novi maši, 6.000 pesov.

DŠV in DSD

Argentina (v pesih): družina Čop, Morón, 400. družina Zurc, Morón, 400; družina Ivana Klemenčiča, Morón, 400; Benjamin Tičar, 150; Ivanka Kušar, 120. Franc Mehle in Fran-

čiška, 500; Anica Loh, 120; Marija Grilc, 200.

J. A. B. Z.

Koželnik Marija, za beatifikacijo, v zahvalo za uslišanje, 1.000 pesov.

TISKOVNI SKLAD KM

N. N., Kanada, 10 dolarjev.

ZA VSE SLOV. MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Marija Adamič, 500; Benjamin Tičar, 200; N. N., Ituzaingó, 2.000; Rudi Šauperl, namesto cvetja na grob Peternelove mame, 3.000; družina Šparhake, 200. č.g. duh. svetnik Alojzij Košmerlj, 5.000.

Francija (v NF): N. N., Tuequegnieux, 100; N. N., po č.g. Dejaku (razni darovavci), 200.

ZD: Clevelandska prireditelj za misijone ob misijonskem pikniku harmonikarjev je dala čistega dobička za vse slovenske misijonarje 460 dolarjev.

Misijonska prireditelj v Minnesoti je poleg čistega dobička 11 dolarjev zbrala še sledeče darove med rojaki: 200 dolarjev družina Franc Krulc, Aurora.

Po 10 dolarjev: č.g. Jože Vovk, Willow River; č.g. Janez Dolšina, Nashwauk; g. in ga. Viljem Kuntara, Eveleth; g. in ga. Franc Medved, Biwabik; g. in ga. Stanko Ferkul; g. in ga. Franc Vidmar; družina Pavel Bajda, Gilbert; družina Jože Škorjanec, Gilbert; družina Janez Gruden, Gilbert; gospa Gertruda Tušar, Gilbert.

8 dolarjev, g. in ga. Avgust šustaršič, Pengilly.

Po 5 dolarjev: družina Jože Dolenc, Gilbert; družina Janez Škrbec, Gilbert; družina Franc Mihelič, Gilbert; družina Cilke Zupančič, Gilbert; dru-

žina Mike Sodnik, Gilbert; družina Janeza Tušarja, Gilbert; g. in ga. Avgust Kovač, Gilbert; Marija Paternost, Gilbert; Marija Pirjevec, Eveleth.

Po 3 dolarje: družina Mirko Sešek, Gilbert; g. in ga. Janez Pristavec, Biwabik; družina Andrej Perčič, Biwabik.

Po 2 dolarja: Polda Ferkul z družino, Gilbert; Jože Potočnik, Gilbert; Tereza Prosen, Gilbert; družina Andreja Pucko, Gilbert; Francka Gruden, Gilbert; Tomi in Toni Tušar.

Po 1 dolar: Jožefa Kramar, Gilbert; Francka Verbič, Gilbert; družina Karla Oberštarja, Gilbert.

Skupno: 199 dolarjev.

Kanada, Toronto: Glej poročilo o zelo uspeli misijonski tomboli za vse slovenske misijonarje na drugem mestu te številke.

ZA POSAMEZNE MIISIJONARJE

Za o. Jožeta Cukale DJ, Indija: Tone Japelj, Miramar, Argentina, 1.400 pesov; za istega misijonarja so darovale tri hčerke dr. Vladimirja Pezdircar in Milke Rezelj: Monika, Sašika in Janika svoje prihranke, vsaka po 1.000 pesov, tudi v Argentini. Za gobavce v misijonu Ivana Štanta na Madagaskarju so po č.g. Petru Opeki CM nabrali otroci iz San Miguela v Argentini, 3.000 pesov; sodelovali so Marija Kogovšek, Andrej Skvarča, Vinko in Viktor Lazar, Toni Leskovec in Dani Koenig.

ZA MISIJONE

Vsi iz Argentine, v pesih: N. N., Mar del Plata, 3.500; Vidmar Marija, Carapachay, 500; družina Brolih, Slov. vas, 1.000. nabirka deklic s pristave v Morónu po ge. Veri Zurc, 555; Gorišek, Morón, 50; šilar Evica, Saavedra, 5.000; pokojna Frančiška Peternelj, Luján, 500.

VSEM TISOČKRAT

BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

VSI ROJAKI V ARGENTINI LEPO VABLJENI,
da se spet udeležite tradicionalne vsakoletne misijonske prireditve, ki je

17. MISIJONSKA VELETOMBOLA

Igrali jo bomo z visokim ciljem, zbrati 3000 dolarjev, in sicer 2000 za vse slovenske misijonarje, 500 za odhajajočega novega misijonarja č. g. **Franca Buha CM**, od katerega se bomo na tomboli poslovili, in 500 za novi misijonski kolegij Baragovega misijonišča. Naročniki in bravci Katoliških misijonov, prijatelji slovenskih misijonarjev, sodelujte, pridite gotovo sami in privedite še druge s seboj! Z združenimi močmi bomo dosegli visoko zastavljeni cilj!

Slovenska misijonska zveza

Ker je vsa Cerkev misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva, vabi sveti zbor vse h globoki notranji prenovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedli in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pogani. Vsi verniki so kot udje živega Kristusa dolžni sodelovati pri rasti in širjenju Kristusovega telesa, da bi ga čimprej privedli do polnosti..

Misijonski odlok

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION. 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires